

Західне Українське
Євангельсько-Баптистське
об'єднання, США

ВІСНИК

духовно-просвітницький інформаційний журнал

ПРАВДИ

The Western Ukrainian Evangelical Baptist Convention, Inc. in the USA

**Про
святість
і освячення**

стор. 4

**Поїздка
в Україну**

стор. 12

**Хрещення та свято
церкви в Сакраменто**

стор. 18

читайте в номері:

- 4** Про святість і освячення
- 8** Українські емігранти в Америці
Іван Матвійчук
- 9** Не прийшли...
- 10** Еміграція нашої хвили
Фаїна Борогіна
- 11** Про нас з вами
Галина Мельник
- 18** Хрещення та свято церкви в Сакраменто
Василь Куманський

Поїздка в Україну

стор. 12

the
Good Samaritan
MISSION
Любімо Правдою,
Ділом та Словом
1 John 3:18
Let Us Love in Truth, Deed and Word

Рятувальник

стор. 16

- 21** «Незвичний портрет Ісуса» шукає один мільйон християн
- 22** Цілий тиждень у пошуках Божої мудрості
Юля Марук
- 24** Як успішно вести блоги і впливати на суспільство за допомогою ЗМІ дізналися християни в Сіетлі
Юля Марук
- 28** Дорі, дівчинка, яку ніхто не любив
Доріс Ван Стоун та Ервін В. Люцер

Західне Українське
Євангельсько-Батистське
об'єднання, США

ВІСНИК ПРАВДИ

The Western Ukrainian Evangelical Baptist Convention, Inc. in the USA

Головний редактор: Павло ДЕМ'ЯНИК
тел. (503) 407-0413 | ukrainechurch@msn.com

Відповідальний редактор:

Петро ЧИКЕРЕНДА
тел. (253) 335-7124,
e-mail: pchikerenda@gmail.com

Літературний редактор:

Наталя КОРНАЗЕВИЧ
тел. (253) 880-9401,
e-mail: natafedak@yahoo.com

Дизайн:

Андрій ТРИГУБА
e-mail: andrey.triguba@gmail.com

Набір тексту:

Ольга ВОЛЧКОВА
e-mail: kovcheg2001@ukr.net

РОЗПОВСЮДЖЕННЯ В США та в ЗАХІДНІЙ ЄВРОПІ:

Василь Куманський: 5540 Date Ave., Sacramento, CA, 95842, USA | (916) 723-9243
e-mail: vasyel@netzero.net
Жанна Шевчук: тел.: (916) 532-4914

РОЗПОВСЮДЖЕННЯ В УКРАЇНІ та країнах СНД:

Леонід Кришчук, тел. 8 (050) 378-02-33,
e-mail: krishchuk@gmail.com

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ:

Herald of Truth 37603 28th ave. S
Federal Way, WA 98003 USA
fax (253) 939-3015, tel. (253) 835-2182

Журнал видається на добровільні пожертви та кошти передплатників.
річна ціна з пересилкою становить — \$25,
бажаючи підписатися на журнал, надсилайте свої пожертви на адресу:

Herald of Truth
5540 Date ave. Sacramento, CA 95842 USA.

ПІДТРИМАЙТЕ ПРАЦЮ ОБ'ЄДНАННЯ ПОЖЕРТВАМИ:

The Western Ukrainian Evangelical Baptist Convention
5540 Date Ave. Sacramento, CA 95842, USA

! При передруку посилання на "Вісник правди" обов'язкове. Редакція не завжди поділяє думки авторів матеріалів, що друкуються. Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються.

Підписано до друку з оригінал-макету __. __. 10. формат 84x106/16. Бумага Finesse. Друк офсетний. Ум. друк. арк. 8. Обл.-вид. арк. 2,8. Кількість 800 прим.

Віддруковано: Релігійне товариство "Місійна книжкова фабрика «Християнське життя»" м. Луцьк, Україна, тел.: (+38 0332) 71-08-74

“Безумовно, стежка до церкви, це є Божа дорога, і приємно відзначити, що на заході Америки є українські церкви, і більшість з них мають свої приміщення, — це свідоцтво великої любові до Бога.”

Вітаю Вас, шановні читачі журналу “Вісник Правди”. На сторінках цього номеру ми торкнемось теми, яка є близькою для багатьох з нас, — теми еміграції. Адже для кожної людини Бог вибрав країну для проживання, певну дорогу в житті, і для нас є важливо пізнати її та в святості ходити перед Ним.

Дороги Твої дай пізнати мені, Господи, стежками Своїми мене провадь

Псалом 24:4

Вже багато часу минуло з тих пір, як Давид написав цей псалом, але зміст його свіжий та актуальний для нас, які народились та прожили деякий період свого життя в одній країні, а тепер знаходимось в іншій, і зовсім в інших умовах.

І трудність не в тому, щоб з багатьох доріг вибирати найкращу, а головне — зрозуміти Божу дорогу, Його стежку, і з неї не звертати, відчувати та розуміти керівництво Господнє.

На відстані для нас Америка здавалась однією великою дорогою, невідомою, але цікавою, з великими перспективами. Тут ми побачили, що це не тільки інша країна, це інший світ, своя культура, мова, правила поведінки, інші відносини, різноманітність церков, велика мозаїка поглядів.

Для деякого період адаптації проходить досить непросто і довгий час, для інших нові умови утворили комфорт, дали можливість розкрити таланти, зрозуміти своє покликання.

Багато з наших людей не можуть знайти відповідь на питання чому ми в цій країні, що нам потрібно робити? Чому ми, які були так тісно прив'язані до своїх церков, змогли все залишити і приїхати на нові місця?

Важко дати відповідь на ці запитання, і, можливо, це і не саме важливе. Головне, потрібно розуміти і шукати Дорогу Божу, тому що це є найважливішою потребою кожної людини в кожному куточку Землі.

Можна перераховувати позитивні та негативні моменти, які ми зустрічаємо, але знову хочу привернути увагу до цінностей, про які нагадує Давид: *“Стежками Своїми мене провадь”*.

Безумовно, стежка до церкви, це є Божа дорога, і приємно відзначити, що на заході Америки є українські церкви, і більшість з них мають свої приміщення, — це свідоцтво великої любові до Бога. В більшості церкви мають служителів, проповідників, музично-хорове служіння, молодь, діти відчують себе гарно і затишно. Але перед нами велика праця, тому що і в наших рядах люди з різних місць, з неоднаковим розумінням, з відмінностями у вихованні, духовний досвід неоднаковий, а це відбивається на стосунках. Свобода, прищеплена американцям, вплинула і на наших людей, тепер вони можуть вільно висловлювати свої думки. Можливо, в деякій мірі це і привело до множення церков, нетерпимість до іншого погляду, до відмінності традицій.

Ми живемо в такий період, коли як ніколи іде перевірка правильності вибору дороги, випробовуються друзі, перевіряються відносини в усіх сферах.

Зовсім недалекий час, коли стане зрозумілою правильність вибору стежки.

Тому так важливо і актуально сьогодні, перевіряючи свій шлях, звернутись до Бога молитвою Давида *“Дороги Твої дай пізнати мені”*.

• Пастор Павло Дем'яник

“Святими стають усі ті, які відокремлюються і віддають себе у власність Богові.

Бог їх робить святими — тобто чистими, непорочними духом, душею й тілом...”

Загальні поняття

Слово “СВЯТІСТЬ” означає духовну й моральну чистоту, непорочність духа, душі й тіла, непричетність до зла. *“Отакий бо потрібний нам Первосвященик: святий, незлобивий, невинний, відлучений від грішників, що вищий над небеса.” (Євр.7:26).*

Святий, або святий в абсолютному змісті, тобто в найвищому значенні цього слова, тільки Триєдиний Бог. *“...Хто подібний Тобі серед богів, о Господи? Хто подібний Тобі, Препрославлений святістю? Ти в славі грізний, Чудотворче!” (Вих.15:11).* *“Немає святого, подібного Господу, немає нікого, крім Тебе, і скелі немає, як Бог наш!” (1Сам.2:2).* *“Хто Тебе, Господи, не побоїться, та Імення Твого не прославить? Бо один Ти святий, бо народи всі прийдуть та вклоняться перед Тобою, бо з’явилися суди Твої!” (Об.15:4).*

Святими стають також усі ті, які відокремлюються і віддають себе у власність Богові. Бог їх робить святими — тобто чистими, непорочними духом, душею й тілом — і робить це Сам: *“А Сам Бог миру нехай освятить вас цілком досконало, а непорушений дух ваш, і душа, і тіло нехай непорочно збережені будуть на прихід Господа нашого Ісуса Христа!” (1Сол.5:23).*

Цей процес відділення й віддача Богові, процес надбання властивостей святості й називається освяченням.

Слово “ОСВЯЧЕННЯ” означає відділення, відбір і віддача у власність Божу. Поза Богом святості не існує. Будучи святим, Бог є ворогом усякого зла. Для зла, для гріха Він — *“Бо Господь, Бог твій, Він палючий огонь, Бог заздрісний.” (Повт.4:24).* *“Страшна річ упасти в руки Бога Живого!” (Євр.10:31).* Коли Ісаї побачив Господа, і почув слова: *“...Свят, свят, свят Господь Саваот, уся земля повна слави Його!” (Іс.6:3)* — він вигукнув: *“Горе мені, бо я занапащений! Бо я чоловік*

Про святість

нечистоустий, і сиджу посеред народу нечистоустого, а очі мої бачили Царя, Господа Саваота!" (Іс.6:5).

Не один Ісая повинен винести собі такий вирок, тому що Слово Боже говорить: "Що таке чоловік, щоб оправданим бути, і щоб був справедливим від жінки народжений?" (Йов.15:14).

"...Нема праведного ані одного; нема, хто розумів би; немає, хто Бога шукав би, усі повідступали, разом стали непоміжні, нема доброчинця, нема ні одного! Гріб відкритий- їхнє горло, язиком своїм кажуть неправду, отрута зміїна на їхніх губах." (Рим.3:10-13). Однак Бог виявив до людей настільки

велике милосердя, що дарував чистоту, святість і порятунок. "А з Нього ви в Христі Ісусі, що став нам мудрістю від Бога, — праведністю ж, і освяченням, і відкупленням." (1Кор.1:30).

Як відбувається освячення

Як робить Господь освячення, і робить святим те, що було нечисте?

Згідно Слова Божого ми бачимо, що в Старому Завіті освячення починалося з відділення. Те, що Бог вибрав для освячення, Він насамперед відокремлював. Для освячення Ізраїльського народу необхідно було насамперед відділитися від народу Єгипетського

у власність Господу. (Лев.20:24; Повт.7:6; Пс.113:1-2).

Левитам необхідно було відділитися від народу Ізраїльського у власність Господу. (Числ.8:14).

Сини Аарона при освяченні повинні були відділитися від середовища народу Ізраїльського у власність Господеві для здійснення священства (Вих.28:1).

Але відділення — це тільки перша частина освячення. Відділившись, вони повинні були обмитися і очиститися від нечистоти й гріха. Для цього вони обмивалися водою, потім приносили чисту й непорочну жертву, клали руки на голову жертви, ототожнюючись із нею, тобто з'єднуючись із жертвою воєдино, у результаті чого гріх переходив на жертву, а святість, чистота й непорочність жертви діставалися жертвоприносителю. Після цього жертва, що має тепер гріх (нечистоту жертвоприносителя), повинна була піддатися вогню за цей гріх, тобто її повинен був поглинути "вогнь всепоглинаючий"; серце ж того, хто одержав святість і чистоту, наповнювалося свідомістю повного миру з Богом, свідомістю повної невинності, чистоти й святості. "Візьми Левитів з-посеред Ізраїлевих синів, та й очисти їх. І так зробиш їм, щоб очистити їх: покропи на них водою жертви за гріх, і нехай обголять бритвою все тіло своє, і нехай виперуть одягу свою, і стануть чисті." (Числ.8:6, 7) "А Левити покладуть свої руки на голову телят, і зроби одного жертвою за гріх, а одного цілопаленням для Господа, щоб очистити Левитів." (Числ.8:12).

У Новому Заповіті Господь скасував усяке людське посередництво й жертвних тварин як засіб для очищення, а всіх віруючих зробив священиками Собі "Але ви вибраний рід, священство царське, народ святий, люд власности Божої, щоб звіщали чесноти Того, Хто покликав вас із темряви до дивного світла Свого." (1Петр.2:9). Тому нам, священикам Нового Заповіту, необхідно вникнути як у прообрази, так і в послідовність старозавітного освячення, що відбувалося при присвяті священиків. Воно починалося з:

- ♦ **відділення:** "А ти візьми до себе брата свого Аарона та синів його з ним, з-поміж Ізраїлевих синів, щоб він був священиком для Мене, Аарона, Надава, і Авігу, Елеазара та Ітамара, синів Ааронових." (Вих.28:1).
- ♦ **очищення:** "А Аарона та синів його приведи до входу скинії умовлення, і обмиєш їх водою." (Вих.29:4).

і освячення

“І приведеши бичка до шкіниї заповіту, і покладе Аарон та сини його руки свої на голову того бичка. І заріжеш того бичка перед Господнім обличчям при вході до шкіниї заповіту. І візьмеш крові бичка, і помажеш на рогах жертівника пальцем своїм, а всю кров виллєш до основи жертівника. І візьмеш увесь лій, що покриває нутро, і сальника на печінці, і обидві нирки та лій, що на них, та й спалиш на жертівнику. А м'ясо бичка, і шкіру його та нечистоти його спалиш в огні поза табором, це жертва за гріх.” (Вих.29:10–14).

- ♦ **помазання священним елеєм:** *“І зодягнеш Аарона в священні шати, і помажеш його, і освятиши його, — і він буде священнослужити Мені. І приведеши синів його, і позодягнеш їх у хітони. І помажеш їх, як помазав їхнього батька, і будуть вони священнослужити Мені. І станеться, що помазання їх буде на них на вічне священство, на їхні покоління!” (Вих.40:13–15).*

Ця послідовність повна простоти й премудрості. Найменше порушення цього встановленого Богом порядку, — і освячення не могло бути досягнуте. Тому що ніколи неможливо очистити того, хто не відділений від нечистого середовища, і, тим більше, не можна помазувати елеєм того, хто не очистився.

Весь цей порядок освячення має тепер лише прообразне й повчальне значення. У Новому Заповіті Христос не порушував його, тому що цей порядок установлений Богом, але дарував нам більш піднесені істини про освячення. Христос змінив обрядову святість, котра полягала в основному в зовнішній чистоті, святістю нескінченно більшою, піднесеною, внутрішньою, побудованою на освяченні й відновленні розуму й серця.

Для того, щоб відбувалося благословення освячення, Господь дарував дорогоцінні засоби. Сам Бог наблизився до людей для їхнього освячення. Замість крові жертвних тварин Бог віддав Сина Свого, Спасителя нашого Ісуса Христа, і Його дорогоцінну святую Кров.

“Наступного дня Іван бачить Ісуса, що до нього йде, та й каже: Оце Агнец Божий, що на Себе гріх світу бере!” (Іван.1:29). “...не з кров'ю козлів та телят, але з власною кров'ю увійшов до святині один раз, та й набув вічне відкуплення.” (Євр.9:12). Замість священного елею нам, що вірують, даровано помазання Духом Святим. “А ви маєте

Чому без святості ніхто не побачить Господа? Християнин, не маючи тісного спілкування з Господом, в результаті обов'язково хилиться до гріха й опускається все нижче й нижче.

помазання від Святого, і знаєте все.” (1Іван.2:20). “Хіба ви не знаєте, що ваше тіло то храм Духа Святого, що живе Він у вас, якого від Бога ви маєте, і ви не свої?” (1Кор.6.19).

Порядок освячення не змінений Богом.

Дорогоцінними істинами про відділення, очищення й сповнення Духом Святим перейнята вся наука Нового Завіту.

Про відділення ми читаємо: *“Виділіть тому з-поміж них та й відлучіться, каже Господь, і не торкайтесь нечистого, і Я вас прийму.” (2Кор.6:17). “Промовив тоді Ісус учням Своїм: Коли хоче хто йти вслід за Мною, хай зречеться самого себе, і хай візьме свого хреста, та й іде вслід за Мною.” (Матв.16:24). “Так ото й кожен із вас, який не зречеться усього, що має, не може бути учнем Моїм.” (Лук.14:33). “...якщо ви чули про Нього, і навчилися в Нім, бо правда в Ісусі, щоб відкинути, за першим поступованням, старого чоловіка, який зотліває в зваблених пожадливістях.” (Еф.4:21,22).*

Відділенням Бог хоче відсторонити нас від усякого гріха, від усього, до чого ми прив'язані серцем, і від самих себе, тому що тільки після цього можливе очищення. Що говорить Слово Боже про очищення?

Після залишення гріха, після відділення ми ще нечисті, гріх на нас. Апостол Павло говорить: *“Отож, мої любі, маючи ці обітницї, очистьмо себе від усякої нечистоти тіла та духа, і творімо святиню у Божім страху!” (2Кор.7:1).* Але коли ми відділилися від гріха, тоді вже можливе очищення: *“Прийдіть, і будемо правуватися, говорить Господь: коли ваші гріхи будуть як кармазин, стануть білі, мов сніг; якщо будуть червоні, немов багрянця, то стануть мов вовна вони!” (Іс.1:18).*

“Коли ж ходимо в світлі, як Сам Він у світлі, то маємо спільність один із одним, і кров Ісуса Христа, Його Сина, очищує нас від усякого гріха.” (1Іван.1:7).

І тільки після очищення можливе сповнення Духом Святим, тому що на-

писано: “Отож, хто від цього очистить себе, буде посуд на честь, освячений, потрібний Володареві, приготований на всяке добре діло.” (2Тим.2:21).

Коли наше серце чисте, тоді все більше й більше ми можемо й повинні наповнюватись Духом Святим. *“І не вживайтесь вином, в якому розпуста, але краще наповнюйтесь Духом.” (Еф.5:18).*

Коли храм чистий від ідолів, гріха, Бог більше й більше вселяється в нас Духом Святим, як написано: *“Або яка згода поміж Божим храмом та ідолами? Бо ви храм Бога Живого, як Бог прорік: Поселюсь серед них і ходитиму, і буду їм Богом, а вони будуть народом Моїм!” (2Кор.6:16).* Він, оселившись у нас і ходячи в нас, робить наше ходіння святим.

Істини про освячення розкриваються й багатьма іншими місцями Святого Письма, але суть їх одна: божий чоловік повинен усе більше і більше сторонитися від усякого гріха, очищатися й постійно наповнюватися благодаттю Божою для святого ходіння.

Необхідність освячення

Бог вибрав нас у Христі, *“так як вибрав у Ньому Він нас перше заложення світу, щоб були перед Ним ми святі й непорочні, у любові.” (Еф.1:4).*

Що ж очікує тих сучасних християн, які не йдуть шляхом освячення?

Нас оточує безліч віруючих. Є навіть чимало церков, що називають себе християнськими, де на різних мовах можна чути нескінченне: “Господи! Господи!” Але чи не святістю повинні відрізнятися правдиві діти Божі, правдива Церква Його? Що говорить Господь? *“Не кожен, хто каже до Мене: Господи, Господи! увійде в Царство Небесне, але той, хто виконує волю Мого Отця, що на небі.” (Матв.7:21).* Яка ж воля Батька Небесного? *“Бо це воля Божя, освячення ваше: щоб ви береглись від розпусти.” (1Сол.4:3).* *“...так як вибрав у Ньому Він нас перше заложення світу, щоб були перед Ним ми святі й непорочні, у любові.” (Еф.1:4).*

Таким чином, необхідність освячення виходить із повеління Божого, невиконання якого має самі серйозні наслідки, тому що без святості ніхто не побачить Господа. *“Пильнуйте про мир зо всіма, і про святість, без якої ніхто не побачить Господа.”* (Євр.12:14).

Чому без святості ніхто не побачить Господа? Християнин, не маючи тісного спілкування з Господом, в результаті обов'язково хилиться до гріха й опускається все нижче й нижче. Гріх робить його нечистим, і, якщо він не піде шляхом освячення, він ніколи не побачить Господа, тому що *“Пожадливість потому, зачавши, народжує гріх, а зроблений гріх народжує смерть.”* (Як.1:15).

Хто-небудь заперечить: “Я не освячуюся, але я й не грішу”. Це самообман. Христос відхилив помилкове твердження про “золоту середину”: *“Хто не зо Мною, той супроти Мене; і хто не збирає зо Мною, той розкидає.”* (Матв.12:30).

Середина — це найжахливіший гріховний стан. Хто не холодний і не гарячий, а теплий, той у самому небезпечному стані. *“Я знаю діла твої, що ти не холодний, ані гарячий. Якби то холодний, чи гарячий ти був! А що ти літєлий, і ні гарячий, ані холодний, то виплону тебе з Своїх уст...”* (Об.3:15, 16). Хто займає середину, той “нещасний, і жалюгідний, і злиденний, і сліпий, і нагий”. От це і є “золота середина”.

Усім чинячим неправду Він говорить, що прийде час, коли, знаходячись ізнадвору, вони стануть стукати й просити: *“Як устане Господар та двері замкне, ви зачнете вистоювати*

ізнадвору, та стукати в двері й казати: Господи, відчини нам! А Він вам у відповідь скаже: Не знаю Я вас, звідки ви!” (Лук.13:25).

Те ж буде сказане нерозумним дівам, які не освячувалися, не сповнялись Духом Святим.

Чому нерозумні діви залишаться поза? У чому виражається їхня нерозумність? Колись через навернення вони були заручені Єдиному Чоловікові Христу (*“Бо пильную про вас пильністю Божою, заручив бо я вас одному чоловікові, щоб Христові привести вас чистою дівою.”* (2Кор.11:2)). Вони ходили з розумними й зовні нічим не відрізнялися від них. Вони тримали в руках світильники, і навіть мали спочатку масло, тому світильники їх горіли. Але потім у найважливіший момент світильники їх стали гаснути, і вони успадковували сумну долю.

Що таке наш світильник? *“Дух людини світильник Господній, що все нутро обшукує.”* (Пр.20:27). *“У ревності не лінуйтеся, духом палайте, служіть Господеві.”* (Рим.12:11).

Давид говорить: *“Ти світиш мого світильника, Господь Бог мій, освітлює Він мою темряву!”* (Пс.17:29). Господь запалює світильник, який наповнений оливою Духа Святого, він горить. Світильник, запалений Господом у день нашого навернення, повинен горіти й не вгасати.

“Огонь завжди горітиме на жертівнику, не погасне.” (Лев.6:6). Для цього необхідно постійне поповнення маслом. *“І не впивайтесь вином, в якому розпусти, але краще наповнюйтесь Духом.”* (Еф.5:18). Це поповнення відбувається через освячення. *“Світло*

праведних весело світить, а світильник безбожних погасне.” (Пр.13:9). *“Бо злomu не буде майбутности, світильник безбожних погасне.”* (Пр.24:20).

Отже, *“Неправедний нехай чинить неправду ще, і поганий нехай ще опоганюється. А праведний нехай ще чинить правду, а святий нехай ще освячується! Ото, незабаром приходжу, і зо Мною заплата Моя, щоб кожному віддати з ділами його.”* (Об.22:11, 12). *“Блаженні, хто випере шати свої, щоб мати право на дерево життя, і увійти брамами в місто! А поза ним будуть пси, і чарівники, і розпусники, і душогуби, і ідоляни, і кожен, хто любить та чинить неправду. Я, Ісус, послав Свого Ангела, щоб засвідчити вам це у Церквах. Я корінь і рід Давидів, зоря ясна і досвітня!”* (Об.22:14–16).

• Уривок із посібника “О освячених” РЦ ЄХБ.
Підготував Олег Рошук

Істини про освячення розкриваються й багатьма іншими місцями Святого Письма, але суть їх одна: божий чоловік повинен усе більше і більше сторонитися від усякого гріха, очищатися й постійно наповнюватися благодаттю Божою для святого ходіння.

НОВИНИ

У США з'явився фільтр, який блокує релігійний вміст сайтів

У США створили веб-сервер-фільтр "GodBlock", який блокує інтернет-матеріали релігійного характеру.

Як відзначають його творці, фільтр призначений для батьків і шкіл, що бажають захистити своїх дітей від "часто жорстокого, психологічно шкідливого матеріалу, який зустрічається в багатьох релігійних текстах, а також від ознайомлення їх з вченням тієї або іншої релігії". Фільтр тестує кожен сайт, на який заходить дитина, на наявність в його вмісті текстів, персонажів і символів, пов'язаних з релігією, повідомляє сайт "Religious Watch". Творці фільтру не приховують своїх атеїстичних поглядів, висловлюючи думку, що релігійні люди гальмують прогрес.

Християни США придумали, як повернути людей у Церкву

Понад мільйон людей у США були запрошені відвідати церковні Богослужіння в неділю, 12 вересня, під час цьогорічної національної кампанії "Назад у Церкву", в якій погодилися брати участь більше 3 тисяч церков.

У 2009 році, коли почалася ця кампанія, до якої приєдналося понад півтори тисячі церков, були розіслані понад 700 тисяч запрошень.

"Бачачи, що число запрошених досягло мільйона, я вірю, що Бог активно використовує християн, щоб впливати на суспільство", — прокоментував Пилип Нейшн, представник руху "Назад у церкву".

Хоча 83% дорослих в Америці вважають себе християнами, тільки 20% відвідують церкву щонеділі, відзначають організатори кампанії. І все ж дослідження, проведене LifeWay Research і North American Mission Board, з'ясувало, що 67% американців сказали, що особисте запрошення від члена сім'ї було б ефективним для їх відвідування церкви, 63% сказали те ж саме стосовно запрошення від друга або сусіда.

Минулого року сотні церков взяли участь у кампанії, що вилилося в збільшення відвідуваності церков в середньому на 19%.

Українські емігранти в Америці

Ми з дружиною і молодшими дітьми живемо в Америці всього біля трьох років, і в мене ще свіжі спомини про життя та традиції наших християн в Україні. В чому відмінність нашого "американського" життя? Перша проблема, з якою зіткнулась моя сім'я, як і багато інших сімей в Америці, полягає в духовному плані-це часткове розділення сімей. Що я маю на увазі? Недільного ранку, в домах християн можна побачити таку картину: батько з матір'ю поїхали прямо, вздовж вулиці, син в іншій машині завернув ліворуч, а дочка ще в іншу сторону- праворуч. Сім'я поїхала на ранкове нідільне богослужіння, але кожен у "свою" церкву. Проблема не в тому, що всі могли б комфортно розміститись в батьковій машині чи зекономити на бензині та амортизації машин, а в тому, що сім'я розділилась, зменшилось спілкування і єдність один з одним. Через те, що богослужіння відбуваються в різних місцях, в різний час, члени сім'ї навіть у фізичному плані дуже мало спілкуються один з одним. Лише тоді, коли сім'я відвідує одну церкву, слухає одні проповіді, спів і свідчення, молиться разом — відбувається духовне єднання і збудування. Члени сім'ї діляться своїми враженнями, переживаннями, духовно спілкуються, зміцнюються і підтримують один одного.

Друга проблема, яка торкнулася і моєї сім'ї, а також сім'ї мого друга Миколи з Сакраменто, це те, що наші діти і внуки забувають, не вчать і не розуміють рідної мови. Коли в цьому плані батьки і служителі церков, вчителі недільних шкіл не прикладуть максимум зусиль, мине зовсім небагато часу і наші діти будуть поповняти не українські, а американські церкви.

Ще одна проблема, чи тенденція, якої я хотів би торкнутися — це наше наслідування американського спілкування з людьми, тобто — невтручання в чужі справи. Але ми не чужі, а брати і сестри в Христі, і небажання втручатися в справи братів та сестер по вірі приводить до негативних наслідків.

Сотні українських емігрантів вважають себе християнами, відвідують ті чи інші церкви, але не є членами в жодній із цих церков. Ще більше християн є членами тієї чи іншої церкви, але відвідують богослужіння тільки один раз, в неділю вранці. В неділю ввечері, а також молитовні богослужіння на тижні вони відвідують в інших церквах — це в кращому випадку; в гіршому — виїжджають на природу, в гості або залишаються вдома біля телевізора чи комп'ютера. Коли б таке відбувалося в Україні, то такого брата чи сестру спитали б, чому він чи вона впродовж років не стали ніде членами церкви, чому їх впродовж певного часу не видно на богослужінні? Тут, в Америці, ми бажемо додержуватися нейтралітету, але деяким християнам ой як потрібна братська наука чи докора. Але ні друзі, ні родичі, ні служителі церков не бажать втручатися в "чужі" справи.

І останнє, що я хочу відмітити, це те, що ми в Америці "позабували" наші християнські свята. Крім трьох основних свят: Різдва, Воскресіння Христа і Злиття Святого Духа, більшість українських церков в Америці не відзначають ніяких свят. А в Україні ми, в крайньому разі, відзначали ще шість свят: Хрещення Господнє, Стрітєння, в'їзд Ісуса Христа в Єрусалим, Благовіщення, Вознесіння, Преображення Господнє. Це не тільки додаткові 12 богослужінь (богослужіння в свята в Україні відбувались вранці і ввечері), але і згадування та роз'яснення цих Євангельських подій. Більшість дітей і молоді не розуміють значення християнських свят.

Наостанок хотів би нагадати Шевченківські слова: "Учіться, брати мої, думайте, читайте, і чужому наuczайтесь й свого не цурайтесь". Ми повинні навчитися кращому, що бачимо в Америці, і не цуратися того доброго, що побутувало в християнстві в Україні.

• Іван Матвійчук, м. Еверет, штат Вашингтон

Не прийшли...

“Коли то Тебе ми недужого бачили, чи в в'язниці — і до Тебе прийшли?” (Мт.25:39).

“Ось я, — пошли Ти мене!” (Іс.6:8).

Минуло кілька місяців, як ми приїхали до Америки, і одного дня зателефонувала до нас молода сестра з церкви, членами якої ми стали. Вона сказала, що щопонеділка вона відвідує кого-небудь із членів своєї церкви і в цей день хотіла б провідати нас. Ми були дуже раді їй, бо знайомих у нас було мало. Люба, так звали сестру, виявилася дуже привітною і приємною співрозмовницею. Ми провели кілька годин у теплому сестринському спілкуванні. На прощання Люба ніби між іншим запитала про наші проблеми і ми признались, що ще не маємо роботи. Наступного дня Люба зателефонувала і повідомила, що знайшла одному з нас роботу. Минуло вже більше десяти років, але я завжди з теплотою і вдячністю Господу згадую цю милу сестричку, яку Бог послав нам на допомогу у нашій потребі.

В той час нас не здивували її відвідини, бо в Україні, в церкві, членами якої ми були, відвідувати літніх людей, а особливо тих, хто потребував допомоги, або не міг бути на богослужінні, було звичною, само собою зрозумілою справою. Коли молодь збиралася щотижня на молодіжне спілкування, то майже завжди йшли або їхали до когось з відвідинами, чи допомогти в чомусь, чи просто почитати Слово, поспівати, послухати спогади старших про їхнє служіння в молоді роки. Ні в кого не викликало ні здивування, ні нарікання, якщо такі гості з'являлися в домі. А як же інакше могло бути між братами та сестрами, які в простоті проявляли турботу до своїх по вірі. Чомусь ця простота втрачена в Америці. Молодь надає перевагу спілкуванню у своєму молодіжному середовищі на лоні природи або у когось вдома, чи біля комп'ютерів, але не з літніми чи хворими. Та й що молодим там робити? Адже кожна літня чи хвора сестра або брат мають добрий догляд, який оплачує держава, вони ж ні чому не мають потреби. Чи й справді ні в чому?

У мене є знайома бабуся, якій уже за дев'яносто. На стіні біля телефону у неї висить листочок, на якому написано: “Допомога — телефонуйте на будь-який номер: ...”, а далі йде перелік телефонних номерів і імен. Їх небагато, всього — 12. Це імена тих молодих братів та сестер, які готові відгукнутися на будь-яке прохання цієї сестри. Знаю, що список з цими номерами та іменами висить не у неї однієї. Не пригадую, щоб бабуся телефонувала коли-небудь по цьому списку, але вона завжди з радістю всім демонструє цей список і щоденно в молитві приносить ці імена перед Господом. Цілком зрозуміло, що і особисто ці молоді брати та сестри є частими гостями в домі сестри.

Якою радістю світяться її очі, коли вона разом з молоддю співає псалми, слухає їхні розповіді і сама ділиться спогадами про своє життя. Після їхніх відвідин бабуся розцвітає, молодіє років на 60, і радісний блиск в її очах ще довго не зникає.

Чи багато в наших українських церквах є такої молоді?

Здається, що чим довше ми живемо в Америці, тим більше втрачаємо християнську простоту у відносинах. Відвідати когось без попередньої домовленості — це вже проблема, це недозволене втручання у приватне життя. Ми втратили не тільки простоту, але і чуйність, співчутливість. Ми не вчимо цьому наших дітей. Чи часто, відвідуючи хворого брата чи сестру вдома чи в лікарні, ми беремо з собою своїх дітей? А що вже казати про “дім плачу”, дітям взагалі там не місце? Ми намагаємося захистити, оберекти їх від цих важких, сумних моментів у житті.

Одного разу до брата, хворого на рак, в лікарню прийшла група братів і сестер з його церкви. Серед них була всього одна дитина, хлопчик років семи. Невелике служіння, кілька віршів прочитаних із Слова Божого, тихий спів, молитва — чим ще могли потішити брата на порозі вічності. Хлопчик підійшов до сестри, яка чергувала біля хворого, і тихенько запитав: — “Можна до нього доторкнутися?” — “Можна, якщо хочеш”. Ніжна дитяча рука лягла на руку брата і маленькі пальчики співчутливо гладили руку хворого. Ця ласка викликала лагідну посмішку на обличчі змученого нестерпними болями. Чи багато з нас і наших дітей здатні на подібне співчуття до чужої хворої людини?

Одна сестра не завжди може відвідувати богослужіння, іноді по декілька тижнів вона не буває в церкві. Ви думаєте, хто-небудь, крім пастора, відвідав чи зателефонував до неї, щоб поцікавитися її здоров'ям, обставинами? Звідки ця байдужість у дітей Божих? Чи ми настільки “обамериканилися”, що поцікавитися проблемами ближнього вважаємо за втручання у приватне життя, чи ми нарешті тільки в Америці освоїли споконвічну українську поговорку: “Моя хата скраю...” і т.д.

У кожного свої клопоти, діти, сім'я, робота, служіння в церкві — вгору ніколи глянути, не те що навкруг себе. А хіба в Україні у нас було більше часу чи можливостей?

Коли ми просимо у Бога допомоги, — Він посилає нам людей. Де взяти Богу тих людей, які готові прийти на допомогу, яких Він може послати? Скільки нас, готових на кілька годин в тиждень залишити свої клопоти, свої справи, свої комп'ютери, свої ігри на природі, мандрівки по супермаркетах та багато чого іншого і піти туди, куди посилає нас Бог?

• В.О., м.Еверет, штат Вашингтон

Американське суспільство давно готувалося до місіонерської роботи в країнах колишнього Радянського Союзу і до прийому емігрантів на свою територію. Багато тих та інших програм було організовано та профінансовано. Перед християнами кінця двадцятого століття піднялася “залізна завіса” і відкрилися нові можливості. І ось, слава Богу, ми тут, і більшість з нас — вже громадяни цієї благословенної Господом країни.

Перед нами свобода від гонінь і загроз, від принижуючого людську гідність низького рівня добробуту і від практичної неможливості вчитися. Перед нами свобода для відкритого віросповідання, для євангелізації, для активного духовного, трудового, інтелектуального життя в сім'ї, в церкві і в суспільстві на будь-якому доступному рівні.

Людина, як правило, живе в суспільстві. Ми ототожнюємо себе з тією чи іншою групою суспільства: як члени сім'ї, члени церкви, як студенти, співробітники, як громадяни, як співвітчизники в еміграції, нарешті, як частина людства в цілому світі. Ми — лист Христов (2 Кор. 3:3). За вчинками і поведінкою одного з нас ми даємо право судити в цілому про націю, про еміграцію, про євангельських християн-баптистів від нас і до минулих поколінь. За талантами, здібностями і нахилами (музика, спорт, праця, навчання, мови, мистецтво і т.д.) навколишні люди судять про благословення народів Божими дарами і про нашу віру.

Що ми несемо в американське суспільство? Які наші цілі? Говорячи про церкву, про братство, про нашу еміграцію і про нашу країну (колишню і теперішню) духовні цілі повинні бути чітко сформульовані нашими лідерами, висловлені ясно і зрозуміло та доведені до церков, до родин. Духовні цілі повинні бути практичними і конкретними. Мало сказати, що наша мета — вічність, а шлях до неї — Христос. Мало заспівати “Світи в куточку, де ти є”. Де він, мій “куточок”? І скільки їх у нашій “хатині”? А світло наше — це маленька миготлива свічка у куточку чи маяк у вічності на краю? Це холодна неоновна лампочка чи гаряче вогнище на снігу? Може, треба об'єднати зусилля і допомогти світити, а не вгадати? Що ми висвічуємо: чужі промахи і недоліки чи шлях вперед до вічних висот?

Звичайно, кожна сім'я має достатньо виходів і впливів на американське суспільство: на сусідів, наприклад. З

привітними, акуратними, добрими батьками і з життєрадісними, відкритими дітьми з задоволенням будуть спілкуватися сусіди. Значить, є можливість показати своє щастя в Бозі і світити! Наші діти проповідують

в школі своїми малюнками, вибором книг для читання, своїм музичним репертуаром, своїми взаєминами з вчителями та учнями. Не треба боятися говорити про позашкільне життя, про церкву, про Бога. Не треба бути нав'язливими, якщо вас сьогодні не захотіли слухати. Постарайтесь завтра викликати інтерес, і все вийде.

Еміграція нашої хвилі

Студенти спілкуються у своєму середовищі, працівники — серед співробітників і з підопічними. Це, можливо, й немало. Але це все — за особистою ініціативою, за покликом серця, як наші природні загально-прийняті стосунки.

Розширюючи свій кругозір, ми розуміємо, що важливе спілкування не тільки між членами помісної церкви, але і в Українському та Слов'янському братствах емігрантів, на Західному і Східному узбережжях. Потрібно також пізнавати історичний та духовний досвід міжнародного об'єднання емігрантів від колишніх поколінь. Але для цього насамперед треба міцно стати однією національністю — “християни-емігранти”.

В історії розвитку та формування парадигми і традицій євангельсько-баптистського віровчення відбувається так багато цікавого, несподіваного, хвилюючого, доленосного, як в Америці, так і в залишених країнах! Процес цей не завершений, на одному місці не стоїть, і не може бути байдужий для віруючої душі. І як наше служіння Господеві: чи сприяє воно поширенню вчення, поглибленню розуміння, вивчення, пізнання, осягнення, одкровення Господніх істин?

Що залишить після себе наша пострадянська хвиля еміграції своїм дітям, онукам, молодшому поколінню? Чому ми їх вчимо і навчили?

Емігранти післявоєнної хвилі еміграції, наприклад, змогли передати нам значний обсяг як нашої національної так і перекладної духовної літератури. Вели радіопередачі до нас, за кордон.

Які цілі ми бачимо перед собою? Особисте благополуччя для себе та рідних? Безумовно. Тільки не за всяку ціну... Адже і не тільки ж це!

Наші церкви надають істотну допомогу місіям, церквам і людям, що потрапили в біду чи нужденням на залишеній батьківщині. Ми радіємо приїжджаючим до церкви місіонерам, які несуть інформацію про свою роботу з перших рук. Централізовано інформація цього роду не висвітлю-

ється. Чому? Підтримуємо, іноді тільки матеріально і молитовно, іноді хтось виїжджає до них.

Так, з нашої церкви в Санта Барбарі студентка Аліна Сміюн виїжджала на Сахалін в підтримувану місію потрудитися влітку в таборі. Молодь заробляє гроші на митті машин і підтримує дитячий будинок у Києві. Сестри підтримують дитячий будинок "Вулик". Церква активна в роботі з місіями на батьківщині. А як у цій країні?

Молодь чудово володіє англійською мовою. На канікулах вони відвідували притулки і роздавали брошури.

Наша церква довго винаймала приміщення в двох американських церквах. З обома у нас склалися добрі християнські взаємини. Проводилися спільні святкові служіння та інші заходи. Молодь організовувала Різдвяні служіння у церкві "Faith". Американським друзям дуже сподобалося, особливо колядки!

Коли вже маючи свій новий храм, ми проводили спільне служіння з колишніми власниками, під час прекрасного виконання нашим хором гімну "Вірую", американці, не знаючи слів, плакали!

Дуже хотілося б тісніше зблизитися з американським християнським життям, бути в курсі того духовного руху, що відбувається. Треба позитивно, активно й оптимістично впливати на духовні процеси в суспільстві. Ми для цього виховуємо нашу християнську молодь, щоб бути сіллю світу! (Мтв.5:13)

Ніколи сумувати з приводу "падіння моралі", "останнього часу", різних негативних явищ, що відбуваються у всьому світі. На все є воля Бога. А для нас написано: "Воля Бога — освячення ваше" (1 Солун.4:3) І ще: "Пильнуйте про мир з всіма і про святість, без якої ніхто не побачить Господа" (Євр.12:14).

Нехай Господь дарує нам мудрості від Нього виконувати Його святую волю з благодаттю і миром до всіх, і з вдячністю Богові і країні, яка прихистила нас!

• Фаїна Бородіна.

Про нас з вами

На сторінках нашого журналу я би хотіла поговорити, дорогі друзі, про останній час, про нас з Вами... Приїхавши до Америки, ми думаємо, що буде ще дуже багато часу, щоб налагодити свої стосунки з Богом, з братами, з сестрами, з якими ми живемо не в мирі. Люди свої образи носять роками не тільки тут, в Америці, а скрізь, і не хочуть звільнитися від цього. Не хочуть примиритися і не шукають примирення. Але чи буде цей час на примирення? Чи буде так завжди?

В ці дні люди з різних куточків світу бажають кудись поїхати — інші країни приваблюють їх чимось. Дехто цікавиться Америкою, хтось — Англією, хтось — Австралією, Німеччиною... і це непогано. Бо в цих країнах високий рівень життя і всіх приваблює це... Але в кожній країні є щось, що не до вподоби нашому Господеві... Особливо, коли вводяться содомські закони. Коли Бога викидають з шкіл, з судів і т. д. Коли ми залишаємо Божі шляхи і йдемо шляхом, який веде в темряву, то що чекає всіх нас з Вами? Що Біблія нам говорить про це? Не всі ми читаємо Біблію і не всі знають, що Бог робив з тим народом, який відходив від Його шляхів. А тільки там ми можемо почерпнути дуже багато цікавого, бо історія людства повторюється... Подивіться, що трапилося тільки за минулі роки. Я веду радіопередачі останні вісім років, і дивлячись на новини останніх 5 років, бачу, що я ніколи не мала таких новин до того..., щоб сотні тисяч людей помирали від землетрусів, від сповзаючої землі, від повені. Подивіться, що сталося в Пакистані, коли 20 млн. людей залишилось тільки цього літа без даху над головою, без води і продуктів харчування, і до цього часу 3–5 млн. людей живуть в злиднях. А ми спокійні, що з нами нічого не трапилося... Мало хто думає, що щось переміниться, особливо, коли в Америці магазини повні продуктів, коли, що не побажаєш, це і маєш, куди не захотів поїхати — поїхав, що не захотів зробити — зробив... І в основному наші люди гарно тут живуть, багато з них мають свій бізнес, мають людей, які працюють на них, і це непогано. Це дуже добре, що наші люди змогли показати себе з такої сторони. Але є і такі, які за роботою і світу Божого не бачать. Не мають часу ні на що — ні на сім'ю, ні на дітей, ні на церкву. Бо всіх грошей в Америці не заберуть, які б розумні люди не були. А втратити своє здоров'я зможуть. Втратити своїх дітей зможуть, а також і втратити своє життя дуже легко. І багато людей втратили це.

Але Бог подарував нам життя не для того... Бог подарував нам життя для того, щоб ми підготували себе до Вічності, щоб ми навчилися любити і людей, і Бога. Щоб ми були співчутливі до чужого болю, щоб ми мали щире серце і щедрі руки. Щоб ми відчували, в який час ми живемо. І що головне для нас- гроші, багатство, чи люди, які оточують нас? Люди, які чекають на нашу допомогу, які хочуть побачити в нас світло, тепло, радість...

Хочуть побачити в нас Ісуса. І ми повинні відкрити їм Його. Ми повинні сказати їм про Нього! Про Його милості, Його допомогу, Його любов.

Коли ми з Богом — ми захочемо, щоб і інші пізнали Його.

Коли ми з Ним — ми захочемо говорити, ми захочемо прославляти Його.

Коли Ісус наш Лікар — ми відкриємо нашого Лікаря для іншої хворої людини.

Коли Він наш Спаситель — ми захочемо, щоб Він спас ще багатьох з наших близьких, рідних, знайомих. Ми не захочемо, щоб вони ішли в вічність без Бога.

А тому подумайте, як ви тратите свій час. Де б ви не жили, в країні бідній чи багатій, в місті великому чи в селі, в великій родині чи в маленькій, постарайтесь прожити своє життя для того, щоб доставити комусь маленьку радість. Подумайте, що ви приносите людям: радість чи біль, благословення чи прокляття, добро чи зло. Це легко перевірити. Довірте своє життя, життя своїх дітей у всемогутні руки нашого Господа... Моліться за тих, хто поруч з вами; виривайте з рук диявола тих, хто в його обіймах. Подумайте, де зможе ця людина проводити вічність.

Подумайте про це, бо Бог питає кожного із нас, що ми зробили для Його Сина Ісуса. І що ми скажемо?

Ми скажемо, що ми боялися відкрити свої вуста, ми скажемо, що я не проповідник був... Ми скажемо, що ми неграмотні були.

Коли Бог з Вами — ви не повинні боятися.

Коли Бог з Вами — ви не повинні мовчати.

Бог подарував нам Свої дари і мудрість, і знання, і ми не повинні їх закопувати.

Допоможіть, відкрийте людям Ісуса Христа.

Нехай рясно, рясно благословить всіх Вас Бог.

• З любов'ю ведуча радіопередач Галина Мельник
м. Сакраменто, тел. (916)729-8357

Поїздка в Україну

Вітаю наших шановних читачів журналу "Вісник Правди". Дуже приємно поспілкуватись з Вами на сторінках цього журналу та розповісти про діяльність місії "Добрий Самарянин".

Перш над усе хочеться подякувати Богові за всі благословення, які ми маємо до цього часу, але найбільше за Його любов до нас в Ісусі Христі.

Цього літа Господь дарував чудову можливість відвідати наших місіонерів в Україні разом з директором місії Володимиром Володимировичем Федчуком. Ми мали хороші ділові зустрічі з нашими місіонерами на місцях, де вони несуть служіння, а також на місійній конференції, яка відбулась в м. Дубно, Рівненська обл., в приміщенні будинку милосердя на території Дубнівської Церкви ЄХБ, реконструкція якого проводиться за кошти місії.

the
Good
Samaritan
MISSION
Любімо Правдою,
Ділом та Словом
1 John 3:18
Let Us Love in Truth, Deed and Word

Відвідування місіонерів пов'язане з подоланням тисяч кілометрів шляхами України, так як вони розсівають Слово Боже в різних куточках нашої неньки-України. Наша подорож ускладнювалась тим, що більшість доріг в Україні не відремонтовані, — в деяких місцях майже бездоріжжя, а також ціни на паливе на 10%-15% більші, ніж в США. Ми вдячні Богові за Його турботи та піклування за нас, і що в таких нелегких умовах Він посилає тих, хто чує Його Голос та готовий допомогти. Ми щиро дякуємо нашому відповідальному місіонеру Івану Федоровичу Швецю та його родині за його самовіддану працю не тільки в забезпеченні нас транспортом та теплим гостинним прийомом, але й за добросовісне виконання праці в місії "Добрий Самарянин" на Славу нашого Господа. Завдяки такій допомозі відвідування наших місіонерів були ефективні, організовані, вдалі, безпечні та благословенні.

Після прильоту в м. Київ, відразу ж на другий день ми вирушили до Волинської області, відвідавши наших місіонерів П. Матвійчука в с. Розничі та В. Савича в с. Звірів. Брат Матвійчук мав гарячу пору праці — відбувалось відкриття християнського дитячого табору на мальовничій околиці лісу неподалік від села, де знаходиться Церква ЄХБ, в якій він несе служіння пастора. Про організованість та вдалість цих таборів відомо не тільки на Волині, але і поза її межами. Тому до П. Матвійчука часто звертається районна адміністрація по допомогу у влаштуванні в цей табір дітей з неблагополучних сімей. Це питання він вирішує з задоволенням, приймаючи багатьох цих дітей, щоб в їхні серця посіяти знання про нашого Господа. З В. Савичем ми мали зустріч в с. Звірів у Церкві ЄХБ, в якій він несе служіння пастора. Це приміщення було збудоване за власні кошти покійного брата Петра Ойцюся, нашого довголітнього працівника Управи місії "Добрий Самарянин". Він розповів нам про євангелізацію в селі, особливо в заняттях з дітьми. Маючи відповідну освіту, В.Савич

планує ввести в місцевій загальноосвітній школі урок християнської етики. Також він прикладає багато праці для зростання місцевої церкви, проводячи наряду зі служіннями різні програми, такі як День Сім'ї, Свято Біблії та роботу з підростаючим поколінням. Поряд з цими служіннями він продовжує працювати разом з іншими братами-теологами по підготовці до нової редакції Біблії.

Наступна наша зупинка була м. Стрий Львівської обл., де працює місіонер М.Новосолов. Особливість в його праці знаходиться у роботі з військовослужбовцями, людьми умовно засудженими та після ув'язнення. Про більші деталі цієї праці ми дізналися під час зустрічей з керівництвом ракетної військової частини та з кримінально-виконавчою інспекцією. Адміністрація цих закладів та установ відноситься дуже позитивно до проповіді Слова Божого для цієї особливої категорії людей. Також велику допомогу в цій праці для нашого місіонера надає його сім'я, а особливо донька Юлія, яка також розповіла про свою працю в місцевій церкві в відділі милосердя та з людьми похилого віку.

Після Карпатського краю ми зустрілись з місіонером А. Деобою на Хмельниччині, в Полонському районі. Тут в селі він організував церкву і вже придбали земельну ділянку майже в центрі села, де будуватиметься Дім Молитви. Зараз проводяться зібрання в приміщенні, яке віддала для користування молода сім'я, вони нещодавно стали членами церкви, прийнявши в свої серця Господа Ісуса Христа. Дане приміщення знаходиться в поганому стані і зовсім не схоже на те, що ми звикли зараз називати церковне приміщення. Але за ці умови ми схилили наші коліна та серця і дякували Богові, що й на цьому місці і в цих умовах віруючі люди збираються прославити Господа та несуть Вістку про спасіння для оточуючих. А. Деоба також проводить багато роботи з невіруючими дітьми, як в школі так і в дитячому садочку, щоб через їхні серця донести цю Вістку до батьків.

Залишивши Поділля, ми направились в Коростенський район на Житомирщину, де трудиться наш місіонер П. Розводовський пастором в сільській церкві. Свою працю місіонера він доповнює служінням в християнському таборі для дітей-інвалідів, відвідуванням хворих, допомогою вдовам та сиротам у селі, та допомогою в вихованні дітей-сиріт з місцевого будинку-інтернату і у влаштуванні їх в навчальний заклад.

З Коростенського району ми вирушили на Рівненщину в с. Стопечь до І. Швеця, який несе пасторське служіння в місцевій церкві, де ми мали нагоду брати участь в спогадах Страждань нашого Господа та в спілкуванні з місцевими членами церкви. Наш місіонер має взаємну християнську любов з братами та сестрами в церкві, та користується повагою в місцевого населення і влади даної околиці, особливо за турботи про сиріт та вдів. Такі обставини сприяють в розсвітанні Слова Божого серед людей, які ще не прийняли в своє серце Вістку про спасіння. Він також виконує працю в Місії, як відповідальний місіонер по координації роботи наших місіонерів, а також керує реконструкцією приміщення в церкві ЄХБ м. Дубно, до якої ми поїхали на вечірнє служіння.

Заключна наша поїздка була в столицю України м. Київ на зустріч з народним депутатом України Ю. Гнаткевичем, який офіційно нас прийняв разом із своїми двома радниками в Будинку Правління Верховної Ради України, що межує з Палацом Президента України. На зустрічі також були присутні І. Швець та представник Дубнівської церкви ЄХБ А.Різак. Ю.Гнаткевич уважно вислухав загальну інформацію

про діяльність роботи Місії "Добрий Самарянин" в Україні та в США за останні чотири десятки років та сучасні напрямки служіння місії та Об'єднань Українських Церков ЄХБ, де місія являється складовою частиною, а також наше прохання про допомогу в реконструкції приміщення на території Дубнівської Церкви ЄХБ. Народний депутат дав високу оцінку цієї праці та зазначив, що буде сприяти в вирішенні питань допомоги відбудови приміщення, так як воно є важливою архітектурною спорудою міста кінця XIX століття та початку XX століття, побудованою ще царським урядом. Він підкреслив, що реконструкція такого приміщення є дуже відповідальна та почесна праця, а саме приміщення повинно прикрасити загальний фасад міста своїм оригінальним видом та використовуватись для виховання християнської моралі в населення, а особливо в сиріт та дітей з неблагополучних сімей. Також були обговорені питання загального політичного, економічного та духовного стану в Україні. На поставлені запитання з боку представників місії депутат та його радники давали повноцінні та ґрунтовні відповіді.

Одним із найкращих днів поїздки в Україну був день 10 липня 2010 року, коли відбувалася місіонерська конференція місії "Добрий Самарянин", де ми мали чудові зустрічі з нашими місіонерами та їхніми сім'ями в одному із відремонтованих "під ключ" залів будинку милосердя, реконструкція якого фінансується місією "Добрий Самарянин", та обговорювали працю місіонерів за останній час і плани на майбутнє. Розпочав конференцію директор місії з читання Слова Божого та молитви, коли всі присутні могли стати на коліна та схилити свої голови та серця перед Богом і просити благословення на подальшу працю місії, а особливо за місіонерів, керівництво та спонсорів. Він розповів про діяльність комітету місії та його керівництва в плані допомоги праці місіонерів та правильного і добросовісного використання місійних коштів. Було також зазначено, що в зв'язку з світовою економічною кризою поповнення бюджету місії іде сповільненими темпами, і тому поставлені питання членами комітету місії про підвищення суми грошей на транспортні витрати до \$150.00 не знайшло фінансової основи для затвердження їх комітетом місії. Була дана можливість кожному місіонерові розповісти про свою діяльність та поділитись досвідом з іншими, а також прохання подати до друку головні та особливо вражаючі факти їхньої праці. В цих приємних зустрічах та в спілкуваннях, як навколо Слова Божого, так і один з одним, відкривалось багато нових сторін в житті та діяльності місії, а також підкріплялись наші духовні сили Євангельськими істинами. Після закінчення конференції всі учасники та гості були запрошені на обід в Дубнівську церкву ЄХБ, де продовжувались наші спілкування та обговорення поїздок наших місіонерів до місцевих церков.

Звичайно, не можна описати багатьох деталей та подій в одній статті так само, як неможливо провідати всіх наших місіонерів "Доброго Самарянина" за одну поїздку, але маю надію, що це буде доповнено в наступних повідомленнях нашими місіонерами та керівництвом місії. Користуючись цією нагодою хочу подякувати Вам, любі наші друзі та читачі журналу, за Ваші молитви, побажання та пожертви на Діло Боже — на проповідь Євангелія всім людям в Україні. Прохання до вас, щоб Ви продовжували молитись за нашу працю, за кожного місіонера та їхні сім'ї, а також щоб Бог відкривав Ваші серця для пожертви на місію "Добрий Самарянин", виконувати Господній наказ проповідувати

Продовження
на стор. 14-15 ➔

Увага!

Оголошується війна моді!

Вже досить тривалий час основними темами дебатів протестантських церков є не богослов'я та єресі, а два прості банальні питання: зовнішність і музика. Чи існує альтернативний погляд на ці проблеми?

Сучасний світ буквально збожеволів від моди. Усі, починаючи від школяра і закінчуючи президентом, стали жертвами модних тенденцій. Відомі кутюр'є влаштовують покази своїх колекцій, аукціони займаються розпродажем раритетних речей зірок минулого, як гриби після дощу, ростуть магазини і салони модного одягу. Будь-яка передача чи ток-шоу на телебаченні закінчується написом: "Одяг ведучих від..."

Навіть сильні світу цього допускають слабкість бути модними. Наприклад, колишній прем'єр-міністр України Юлія Тимошенко стала законодавцем української моди, певним брендом ділової жінки. Юлія Володимирівна — перша українська жінка-політик, яка удостоїлася честі з'явитися на обкладинці журналу "ELLE". Ось так.

Чорне чи біле?

Мабуть, настав час розібратися, що таке мода. Добро це чи зло? Від Бога вона чи від сатани?

Слово "мода" походить від латинського "modus" — спосіб, правило, розпорядження і означає "розкриття краси в часі". Краса ж явище неоднозначне, суб'єктивне і суперечливе, і тому, як говорили філософи, може існувати лише в часовому форматі. На відміну від мір маси або довжини, на землі не існує точного еталону краси. Що для одних краса, те для інших — потворність.

У вузькому значенні модою називають зміну форм і зразків одягу, що відбувається протягом порівняно невеликих проміжків

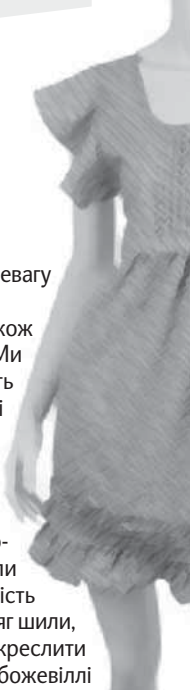
часу. Іншими словами, мода — це те, чому ми надаємо перевагу саме в цей час.

Ніхто не буде сперечатися, що одяг — це добре. Також не все, що створюють кутюр'є, аморальне і вульгарне. Ми носимо одяг і цим ще раз доводимо його необхідність і корисність. Не забуваймо, що такі загальноприйняті елементи одягу, як діловий костюм, краватка, сорочка з комірцем, спідниця і навіть джинси, були одного разу створені людським інтелектом і пошиті людськими руками.

З другого боку, одяг — це цілий плацдарм для проведеної бісівської діяльності. Мода і зовнішність стали предметами обожнення і залежності людей. Сексуальність перетворилася в еталон для модельєра. Якщо раніше одяг шили, щоб прикрити голе тіло, то сьогодні одяг шийть, щоб підкреслити і виділити наготу. Один сучасний модельєр у своєму божевіллі дійшов до того, що пошив колекцію... голого одягу. Усі речі ззовні нагадують оголене тіло людини. І всі цим ще й захоплюються!

Великий Кутюр'є

Зазирнувши на початок історії людства, в Едемський сад, можна побачити, що потреби в одязі на той час взагалі не було. Жили собі Адам та Єва в раю, спокійно працювали, їли те, що зірвали з дерева, доглядали за тваринами, а про одяг навіть не думали. Їм не була потрібна мода. Але прийшов момент, коли людина пішла

← Закінчення.

Початок на стор. 13

Євангелію, та на закінчення реконструкції будинку милосердя в м. Дубно. Хоч і час зараз є нелегкий, тому що час останній, і наш матеріальний достаток можливо прив'яв та знизився, тому що відчувається економічна "засуха", але так сказав Господь: "Дзбанок муки не скінчиться, і не забракне в горняті олії аж до дня, як Господь дасть дощу..." (1Кн.Цар. 17:14). Нехай наш Господь благословить Вас рясно своїми Божими благословеннями та воздасть сторицею за Вашу допомогу, "а непорушний дух ваш, і душа, і тіло нехай непорочно збережені будуть на прихід Господа нашого Ісуса Христа!" (2Сол. 5:23). Також ми будемо раді відповісти Вам на Ваші запитання та пропозиції до місії "Добрий Самарянин". Просимо Вас звертатись до керівництва місії, контактні дані якого подаються поряд.

VOLODYMYR FEDCHUK
GOOD SAMARITAN MISSION PRESIDENT
956 Harvest Dr. San Jacinto, CA 92583
(951)766-9494
e-mail: wfedchuk@hotmail.com

VOLODYMYR KOVALCHUK
GOOD SAMARITAN MISSION TREASURER
151-B Belmont St. Santa Cruz, CA 95060
(510)415-6791
e-mail: walter.kovalchuk@comcast.net

• З повагою до Вас скарбник
місії "Добрий Самарянин"
Володимир Ковальчук

проти Бога, зробила все по-своєму і згрішила. Саме в той момент народилися всі проблеми, пов'язані з модою і одягом. Як тільки на зубах Адама та Єви з'явилася оскома від вчиненого, у їхньому серці прокинувся сором. Ні, не за вчинене беззаконня. Сором від того, що вони голі.

Часом людям важко розібратися в тому, позитивним чи негативним явищем є сором. Наприклад, нудисти вважають сором чимось поганим і вирішують проблему у свій спосіб: відмовляються від носіння одягу (не скрізь, а хоча б на пляжі). Мусульмани, навпаки, щоб побороти сором та хтивість, "зашивають" своїх жінок у паранджу. Хоча це чомусь абсолютно не впливає на зниження росту сексуальних бажань та кількості згвалтувань. Хіба що це просто приховується.

Думаю, проблема тут не в соромі, а в стані нашої душі. Гріх прийшов, і це виявилось невідворотним явищем. Благословення інтимності перетворилося на прокляття порнографічності, а сором виступив у значення індикаторної лампочки. Тому одяг став вирішенням проблем людського сорому.

До того ж, якщо розібратися, то Бог і є першим кутюр'є на нашій планеті. Саме Бог пошив перший шкіряний одяг для людей. А далі Він передав цю владу і привілей людині, яку наділив всім необхідним для цього потенціалом і поставив Свої моральні критерії: одяг повинен ховати інтимність.

З цього моменту бачимо розвиток мистецтва пошиття одягу. Одна цікава деталь. Бог створив кожну людину унікальною, колоритною, зі своїми особливостями. Тому в Його задумі одяг повинен підкреслювати особливість кожної людини, кожної нації, кожного характеру. Він не хотів одягнути людство в однакові сірі костюми. Бог нам дав свободу у виборі тканини, кольорів, стилю, розміру і всього іншого. У Господа Бога особливо тонкі мистецькі смаки. Це Він дав повеління майстрам пошити одяг для священників, які служили в скінії: "І зробиш священні шати для брата свого Аарона на с лаву й красу" (Вихід 28:2). Ось такий наш Бог.

А король голий!

Коли говориш про одяг, то мимоволі згадуєш Андерсена з його "Голим королем". Хитрі майстри скористалися гордістю і недалекою короля і зуміли йому пошити невидимий одяг. Король

був засліплений, свита мовчала, лише невинна дитина насмілилася сказати правду.

Часом здається, що люди в нашому суспільстві схожі на такого короля. Ми маємо проблему з модою, але гордо мовчимо, роблячи вигляд, що нічого не відбувається. Або починаємо говорити: "Це зіпсований світ, нічого вдіяти неможливо. Лише не допустимо це беззаконня у церкву, в сім'ю". Але, виявляється, що не допустити ми зовсім не в змозі. Мода проривається, бомбить молодь, приносячи як красу, так і гріх. А ми можемо далі воювати, забороняти, нічого не досягаючи.

Дехто йде далі і піддає моду анафемі, пробує створити свій церковний стиль, щось на зразок "а-ля монах", тільки в протестантських тонах. А після цього заслужено отримує титул "сектант".

Рішення є!

Як співає білоруський гурт "Спасіння", вихід все ж є. І доволі таки простий і християнський. Нам потрібно усвідомити, що моду створюють не Бог чи диявол, а люди. Усе залежить від системи цінностей людини, від того, які вона має моральні принципи. Нам не треба намагатися втекти від світу і заховатися у власні християнські монастирі. Як вчив Ісус, ми повинні бути в світі, але не бути від світу. Тобто не переймати їх світогляд, їх цінності. Ми повинні продемонструвати світу Христа навіть через одяг і моду.

І це повинно звучати викликом для наших християнських модельєрів і кутюр'є. Створіть таку колекцію моди, яка б виражала ваші вірування, те, що ви цінуєте. Висловіть протест сучасній моді. Повірте, що така позиція завжди заслуговує на пошану навіть в опонентів і ворогів. Та й бізнесу вона на зашкодить, а навпаки, додасть оригінальності і привабливості.

В одному з недавніх випусків новин показали модельєра-старообрядця, котра створила колекцію національного християнського одягу. Хоча туди входило лише декілька зразків, але це привернуло увагу суспільства. Її цілком було підкреслити мужність і жіночність українців, національне коріння, а також показати справжній стиль без демонстрації сексуальності. Думаю, їй це вдалося.

Хотілося б, щоб такі приклади були не поодинокими, щоб це стало нормальною тенденцією в Україні. А для цього християнам потрібно зайняти правильну позицію у світі, взяти дану нам владу у свої руки, протистати моді, яка створюється не на славу Христа. Принаймні стати гідною альтернативою у світі моди. Хочеться вірити у краще.

• Сергій Шараєвський

Рятувальник

Те, що я розповідатиму зараз, є справжньою подією з життя собаки, який жив багато років тому в горах Швейцарії. Це був сенбернар.

Не знаю, чи знайомі ви з цією породою собак, але це особливий їхній різновид, і тим більше для мене, тому що наша родина має саме такого пса. Його звать Фредді. Важить він близько восьмидесяти одного кілограма, і коли він стає на задні лапи і кладе передні мені на плечі, його зріст досягає одного метра восьмидесяти трьох сантиметрів!

Однак, незважаючи на гігантський розмір і вагу сенбернара, це дуже добрий і надійний пес. Так ось, уся ця ніжність і сила поєднувалися в собаці, про якого я хочу вам розповісти, і який жив колись у горах Швейцарії.

Цього пса звали Надійний, і ви незабаром побачите, що це імя йому цілком підходило.

Надійний був навчений вести рятувальну роботу в Альпах. Ці гори такі високі, що на їхніх вершинах завжди лежить сніг, і навіть у липні бувають такі ж буревії, як і у січні!

У ті далекі часи рятувальних собак залучали постійно, тому що люди в Альпах часто пересувалися з місця на місце пішки. Багатьох заставляли

в дорозі снігові буревії, і смерть від замерзання була звичайним трагічним результатом. Тому цих величезних, сильних і з густим хутром сенбернарів навчали бути рятувальниками людей у горах.

Ці собаки жили на розкиданих тут і там у горах рятувальних станціях і були навчені виходити в гори навіть у найсильніші бурі і шукати в снігу замерзлих людей. Завдяки своєму тонкому нюху, ці собаки можуть знаходити неприємнопахлючих і занесених снігом людей.

Якщо людина перебуває у непритомному стані, собак навчають насамперед відгребти від неї і з неї сніг, а потім почати лизати своїм гарячим язиком руки й обличчя з тією ж метою — привести її якомога швидше до тями. Часто одного “зігрівального лизання” буває достатньо для порятунку життя людини.

Але іноді людина настільки близька до замерзання, що самого лизання недостатньо для приведення її до тями. Тоді собака лягає дуже обережно на людину, щоб це додаткове тепло від великого пухнастого тіла тварини теж допомогло привести її до тями і підняти на ноги, щоб вона могла піти за собакою у безпечне місце.

Наш Надійний був навчений усім цим прийомам для порятунку людей від смерті. До того ж, він був найкращим із усіх собак-рятувальників.

Одного разу Надійного, як досвідченого собаку, послали в гори під час одного з найсильніших буревіїв. Залишаючись вірним своєму імені, Надійний негайно вирушив на пошуки подорожуючих, незважаючи на страшну бурю.

Сніг був таким глибоким, що навіть Надійному було нелегко по ньому пробиратися на висоту; але його зусилля виправдалися, коли вірний пес знайшов під глибоким снігом людину, близьку до смерті від переохолодження.

Надійний швидко розгріб тіло людини і почав ніжно лизати їй руки й обличчя, щоб відігріти і привести його до тями. Але потерпілий був настільки близький до смерті, що це йому не допомагало.

Тоді Надійний опустився обережно всім тілом на замерзаючу людину, щоб ще краще відігріти її та привести до тями.

І це йому вдалося! Людина мало-помалу заворушилася і розплющила очі. Однак, побачивши на собі величезну волохату тварину, цей чоловік жахнувся і розгубився. Його думки ще не були ясними, і він вирішив, що на нього напав вовк! У розпачі він вихопив з кишені ніж і вдарив ним Надійного у груди...

Пес жалібно завив, але не відбивався.

Ледве ставши на ноги, він повільно пішов з боєм назад до рятувальної станції, щоб привести туди за собою і людину...

Дійшовши до місця, він одразу ж упав на землю замертво.

Отямившись, врятований чоловік нарешті зрозумів, що над ним був не вовк, а пес-рятувальник. Зі слізьми жалю на щоках він теж добрався до місця.

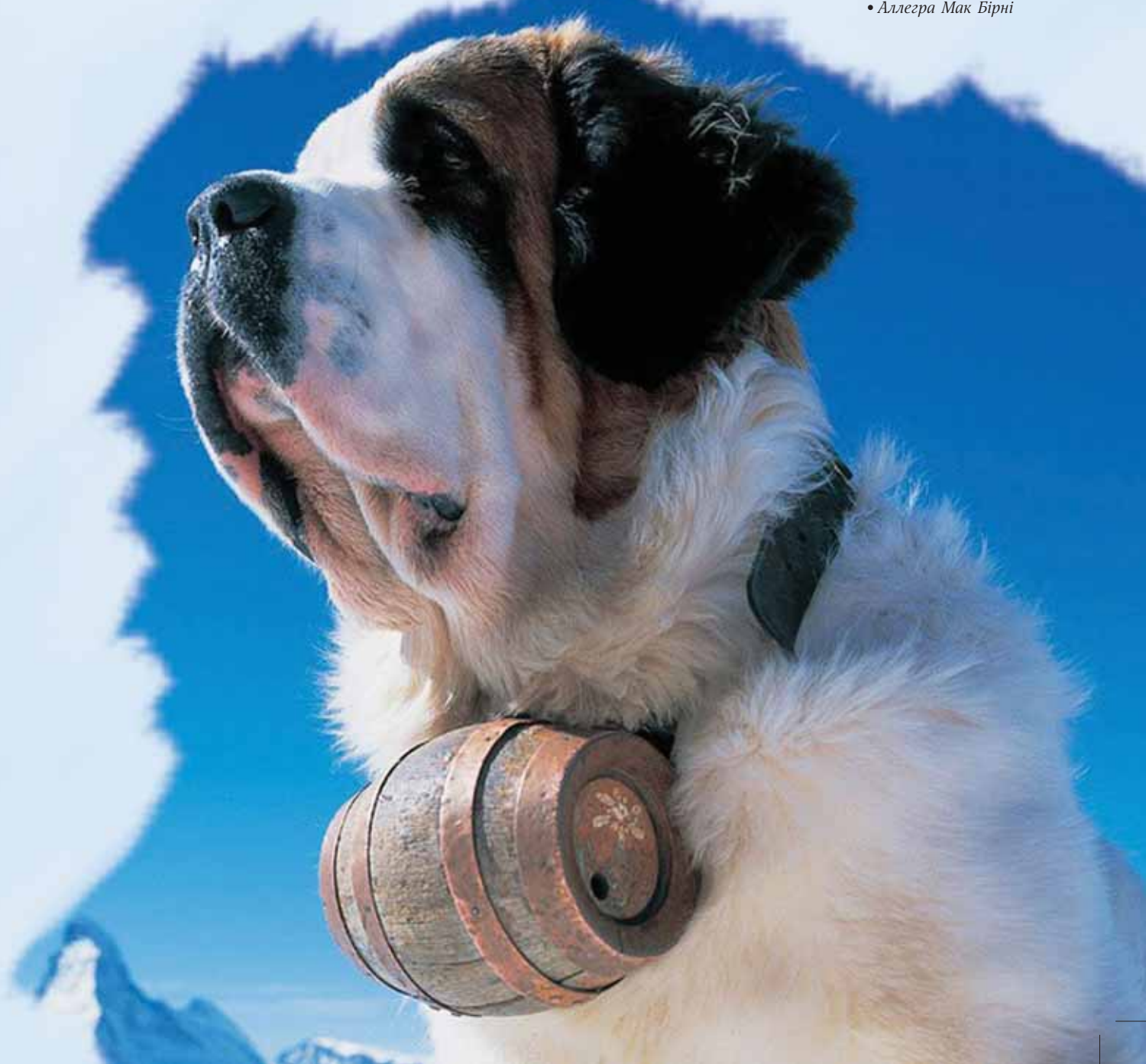
Як же він знайшов туди дорогу? По кривавих слідах померлого собаки, який врятував йому життя.

Так, ця справжня подія — дуже особлива не тільки тому, що показала нам чудову, створену Богом тварину, але й тому, що цей випадок образно показує, нехай навіть найменшою мірою те, що зробив для нас Господь Ісус Христос.

Він віддав своє життя, щоб урятувати нас. Ісус не заслуговував смерті, як не заслуговував її наш Надійний, але наш гріх став причиною смерті невинного Господа Ісуса, подібно до того, як той ніж заподіяв смерть вірному сенбернару.

Ісус прийшов у наш бурхливий світ, щоб врятувати нас. І якщо ми довіримося Йому як нашому Спасителю і Визволителю, Він виведе і нас до Свого притулку на Небесах.

• Аллегра Мак Бірні

Хрещення та свято церкви в Сакраменто

Невпинно плине час і наші дні минають, зближуючи нас до вічності та до бажаної зустрічі з нашим Господом Ісусом Христом, Котрий незабаром гряде за Своєю Нареченою. А поки ще ми в дорозі та очікуванні свого Пана, тому Церква Христова виконує велике доручення, залишене їй Господом та Вчителем, щоб йти та проповідувати Євангелію. Місцева церква міста Сакраменто, що у Каліфорнії, теж не стоїть осторонь цієї справи, а отже і у поточному році, звіщаючи Добру Новину, готувалася до свят, які відбулися напередодні. А саме: Святе по вірі водне хрещення та день заснування Української Баптистської Церкви у місті Сакраменто. Але про все по порядку.

Отже, наприкінці липня, а точніше 31 числа, відбулося чудове свято, коли десять молодих людей виявили бажання скласти заповіт із Господом через святе по вірі хрещення. Навколо водойми, де зібралися члени місцевої церкви та гості, панували піднесений святковий настрій та благоговійна атмосфера Божої присутності, адже тут мало відбутися щось особливе. Під чудові та урочисті мелодії духового оркестру до водойми наближалась група людей в білому на чолі з пасторами, котрі були готові зврешити "усяку Божу правду". Потім звучали пісні та вірші на славу Господа, а також натхненні проповіді із зверненням до тих, хто приймали хрещення, та молитва благословення на звершення усього священнодійства. І ось урочистий момент настав, коли люди у білому один за одним почали заходити до води, а далі звучало запитання: "Чи ти віруєш в Ісуса Христа як Свого Особистого Спасителя?", тоді луною над водою розносилося: "Вірую", і знову: "Чи ти обіцяєш

Йому добре сумління аж до кінця свого життя?", була відповідь: "Обіцяю". Почуття багоговіння, хвилювання та глибокої вдячності Богу переповнювали усіх присутніх, а особливо тих, чий діти, внуки, або близькі люди складали в цей день заповіт із Самим Богом, даючи Йому обітницю вірності. Цей акт чимось нагадував день заручин Нареченого та Нареченої, коли молоді люди дають обіцянку зберегти вірність аж до дня шлюбу. Для більшості із присутніх членів церкви цей день напевно нав'язав приємні спогади. Того дня, коли кожен із них подібним способом стояв біля води з тремтінням та хвилюванням у серці, як перед найвизначнішою подією у своєму житті. Адже всі ми розуміємо та щиро віримо, що настане день Вічного Весілля, де ми лицем в лице побачим Свого Нареченого, кому давали обіцянку берегти добре та чисте сумління. Згодом були сердечні привітання охрещених, море квітів, щирі обійми та поцілунки, сльози радості та посмішки на щасливих обличчях, словом все, як під час великого свята. Знову звучав духовий оркестр, відбувались душевні розмови, були гарні спогади, всі ділилися враженнями від побаченого та щойно пережитого. Свято продовжилось наступного дня, у неділю 1 серпня, коли над охрещеними

була звершена молитва благословення, а також вони вперше в житті змогли виконати іншу заповідь Христа через участь у Вечері Господній.

Іншою визначною подією було святкування Дня Церкви, а точніше її вісімнадцятилітній ювілей з того дня, коли у далекому 1992 році декілька сімей емігрантів у місті Сакраменто виявили бажання із Божим благословенням провести перше Богослужіння українською мовою. Багато води втекло з того часу, та вже три українські церкви утворилися за ці роки, але приємні спогади та щемлива радість охоплює тих, хто стояв біля початків цієї Божої справи. Отже, 15 серпня у приміщенні Української Євангельсько-Баптистської Церкви відбулося святкове зібрання. Зал був переповнений гостями та місцевими членами церкви, лунали пісні хвали та молитви подяки Господеві за пройдений шлях. Звучали щирі привітання від гостей, знову линули чудові мелодії духового оркестру, словом була приємна та дружня атмосфера збору Божих дітей. Але на фоні усієї радості були і сумні нотки, тому що за два дні до свята відійшла у вічність мама дорогого пастора Володимира Вільчиці, який був одним із засновників цієї громади. Сльози радості та суму наповнили очі усіх присутніх та іще раз нагадали нам, що ми, жителі землі, є захожанами на місці нашого тимчасового замешкання. Тому лише надія на Господа та Його обіцянка не залишити нас додає нам віри та зміцнює в скорботах. Святкове служіння тривало біля трьох годин, де всі мали нагоду пригадати минулі роки. Гості мали змогу поділитися Словом Божим та побажаннями, линули приємні спогади про часи, коли Господь водив Своїми шляхами та дарував благословення. Церкву відвідали брати та сестри, які були членами протягом минулих років, звучали теплі вітання та слова вдячності. Потім свято продовжилось у парку, де члени місцевої церкви могли запросити друзів та гостей для спілкування. На лоні природи знову звучали пісні хвали та молитви вдячності Богові за Його ласку та любов. Також свято не обминула українська гостинність, котра виражалась у щедро та смачно приготуваній їжі, що давало можливість поряд із духовним наситити і тілесного чоловіка. Задушевні розмови та гарячі дискусії, дитячі ігри та спортивні змагання тривали аж до сутінків. У серці залишилися гарні спогади та приємна втома наповнювала тіло. І ще одна визначна подія з життя церкви стала історією. Ось так і відлітає наше життя, наближаючи нас до вічності. Роки минають та кануть у Літу, а Церква Христова чекає найбільшого свята у своїй історії, дня, коли Вона лицем у лице побачить Того, Кому берегла вірність усі віки свого існування, щоб увійти на вечерю Агнця та радіти повік невимовною радістю.

• Василь Куманський

НОВИНИ

У Каліфорнії хочуть легалізувати одностатеві шлюби. Громадськість — проти

Федеральний суд у Сан-Франциско прийняв рішення відхилити діючі у Каліфорнії приписи, що визначають шлюб як союз між чоловіком і жінкою.

Федеральний суддя Он Р. Уолкер своє рішення аргументував тим, що приписи, які зобов'язують у штаті Каліфорнія, дискримінують права гомосексуалістів та лесбійок, а також суперечать Конституції США. Захисники подружжя та родини підкреслюють, що рішення суду не рахується з думкою більшості виборців, та обіцяють подати апеляцію.

Нагадаємо, під час референдуму у листопаді 2008 року 52% каліфорнійців висловились проти легалізації одностатевих зв'язків. Прихильники гомозв'язків не хочуть з цим погодитись. Посилаючись на поправку "Proposition 8", вони хочуть визнати рішення більшості незаконним. Справа може опинитись у Верховному Суді США. Варто зазначити, що у всіх американських штатах, де проводили референдум стосовно легалізації одностатевих зв'язків, більшість голосів було проти цього.

Християнський бум у Китаї

За даними дослідження, проведеного урядом Китаю, понад 23 мільйона китайських громадян сповідують християнство. При цьому в дослідженні враховувалися тільки церкви, офіційно визнані китайським урядом. Кількість "підпільних" християн, на думку експертів, може бути набагато більшою. Незважаючи на те, що це лише 1,8% всього населення, ця цифра представляє 73% всіх віруючих Китаю. Відповідно до числа віруючих наголошується також зростання церков в Китаї, зараз їх більше 55 тисяч. Причому 70% з них були побудовані нещодавно.

Наразі Китай переживає християнський бум. Кількість християн у країні збільшується рекордними темпами. Наголошується також, що, хоча церква виросла, але християнські співтовариства все ще знаходяться на узбіччі суспільства.

Християнський турнір з футболу

Серед підлітків Москви, за підтримки благодійного фонду "Вихід" пройшов християнський турнір з футболу, повідомляє інформаційне агентство CNL-NEWS.

На запитання:

Як турнір з футболу може бути християнським? У чому його сенс?

І як він служить людям? — відповіли люди, які займаються спортивним служінням.

Березовський Олександр Юрійович — керівник благодійного фонду "Вихід": "Сьогодні ми проводимо турнір серед дворових команд, дитячий турнір, спрямований на популяризацію та пропаганду здорового способу життя, профілактику наркоманії, шкідливих

звичок — тютюнопаління, алкоголю тощо. Якщо говорити глибше, то це наша християнська позиція. Благодійний фонд перебуває під піклуванням церкви "Вихід", яка зареєстрована в Москві. І це наш погляд, це наше слово, це наша позиція, це наше переконання, це те, що ми несемо. Іншими словами — це наше послання суспільству, в якому ми сьогодні живемо. Це також і комплексний та індивідуальний підхід до кожної людини".

Футбол — це відмінний спорт, але це ще відмінний засіб для того, щоб об'єднувати людей в єдине і проповідувати їм Євангелію.

Генетики підтверджують: євреї — єдиний народ

Масштабне міжнародне генетичне дослідження, проведене під керівництвом доктора Дорона Бехара з Хайфського університету, підтверджує тезу про генетичну спорідненість євреїв, розсіяних по різних частинах світу, і їх близькосхідне походження.

Результати дослідження опубліковані 9 червня в журналі Nature під заголовком "The genome-wide structure of the Jewish people" ("Структура геному єврейського народу"). Дослідники вперше порівнювали не окремі генетичні маркери, а набір маркерів на рівні повного геному у представників 14 єврейських спільнот діаспори і 69 неєврейських груп, що живуть в різних країнах Старого світу, включаючи країни Леванту (Ізраїль, Сирія, Ліван, Кіпр, Йорданія). Автори при-

йшли до висновку, що євреї з різних ашкеназьких і сефардських спільнот генетично близькі між собою, а з інших народів найближчі до сучасних друзів і кіпріотів — але не до інших народів Близького Сходу і жителів Західної Європи, серед яких вони жили сотні років. Коментар: в черговий раз наука підтвердила істинність Біблії. У Святому Письмі сказано, що євреї — це нащадки Авраама, Ісаака і Якова, тобто, якщо говорити спрощено, всі євреї є родичами. Багато учених ставили під сумнів біблійне уявлення про витоки ізраїльського народу, але останні дослідження генетиків доводять, що Біблія і в цьому питанні точна: у всіх євреїв єдине коріння, тобто вони реально є одним народом із спільним корінням, а не всього лише групою єдиновірців.

«Незвичний портрет Ісуса»

шукає один мільйон християн

Художник-єврей, який сам визнає, що не знає багато про Ісуса Христа, задумав написати "незвичний портрет" людини, яку християни вважають своїм Господом і Спасителем. Девід Ілен свого часу малював портрети багатьом знаменитостям, в тому числі Девіду Бекхему і Даяні Рос, тепер вирішив взятися за свій, мабуть, найбільш амбіційний проект. Картина буде називається "Людський портрет Христа" і для її створення автор задіює 1 млн. точок. Девід використовуватиме техніку пуантилізму, в якій саме точки, нанесені на полотно чорнильною ручкою, становлять основні елементи майбутнього твору. Найбільш унікальне в цьому проекті те, що кожна точка (елемент) картини представлятиме конкретного християнина і його свідчення. "Портрет буде унікальним, оскільки це буде єдине у своєму роді зображення Ісуса, створене вручну з точок, які представляють самі віруючі, пояснює свою концепцію Ілен на сайті проекту www.dotsforjesus.com. Він не лише збере мільйон віруючих разом для спільної праці, але кожен з учасників повинен буде пояснити, які зміни Ісус приніс в його життя. Люди, для яких слова Ісуса залишаються живими, буквально малюватимуть портрет Христа і ділитимуться свідченнями про значення Його життя. Мільйони людей зі всього світу візьмуть участь в цьому дивовижному і грандіозному проекті.

Ідея створення портрета Ісуса народилася декілька років тому, коли

Ілен задумався над тим, як його талант може зробити світ кращим. Тоді він створив проект "Точки з метою", який розповідав про жертви насильства і сексуальних зловживань. Точками в цьому проекті виступили реальні жертви.

Працюючи над цим проектом, Ілен не міг не здивуватися тому, як багато разів йому доводилося чути ім'я Ісус від жертв насильства. Також він відзначив для себе, що віруючі в Ісуса були набагато успішніші в своїй реабілітації після травми, ніж невіруючі.

Це відкриття надихнуло його створити портрет Ісуса, де християни могли б поділитися тим, що Ісус зробив в їхньому житті.

"Ви повинні зрозуміти, що я не дуже багато знаю про Ісуса, — розповідає Ілен, — крім того, я єврей, я навіть не знаю різниці між католиками і християнами". Але при всьому цьому, 34-літній художник відчуває "глибоку повагу" до того, кого у всьому світі у всі часи визнавали як Спасителя і Ілен хотів би глибше зрозуміти його.

"Я насправді хочу знати, яким чином Ісус допомагає настільки явно, тому що я бачив всіх цих людей, що постраждали від насильства і бачив те, як Він допоміг їм." Художник розраховує на участь близько 1 млн. християн в своєму проекті, який закінчується в Різдвяну ніч. Наступного дня Ілен планує почати малювати портрет. Якщо все піде згідно термінів, художник має намір закінчити твір до Пасхальної неділі.

НОВИНИ

«Я не добився б успіху без Бога», — говорить президент Нігерії

Гудлак Джонатан, президент федеральної республіки Нігерія, закликав нігерійських релігійних лідерів не припиняти молитися за мир в країні.

Президент сказав це під час молитовного сніданку, організованого в церкві Aso Villa в Будинку уряду в столиці країни Абуджі. Він визнав, що спільні молитви народу Божого — це те, що підтримує країну, і додав, що потрібно ще більше молитися, щоб країна стала ще краща. Продовжуючи, він зауважив, що вихід з проблем, з якими стикається країна, в довірі Богові, і він радий, що релігійні організації моляться Богові, щоб допомогти нігерійським лідерам керувати країною належним чином. "Не дивлячись на мудрість, навики і здібності, які у мене є, я не можу мати успіху без Бога", — відзначив він.

У Ізраїлі збільшилося число християн

У 2009 році в Ізраїлі на 1 відсоток збільшилася чисельність християн, процитувало агентство KIPRA повідомлення ізраїльських ЗМІ про результати дослідження, проведеного Центральним статистичним бюро країни. Число мусульман збільшилося в Ізраїлі на 2,8 відсотка, юдеїв — на 1,7 відсотка і християн — на 1 відсоток. Загальна чисельність населення в країні складає на даний час близько 7,6 мільйонів осіб.

У Вифлеємі планують провести ремонт даху базилики Різдва Христового

3 вересня у Вифлеємі підписано угоду про майбутній ремонт дерев'яного даху базилики Різдва Христового, охоронцем якої на Святій Землі є францисканська кустодія Pierbattista Pizzaballa. Представники всіх шести конфесій, що представляють базилику Різдва Христового, погодилися відновити дах базилики, який продріявився. З боку Палестинської автономії вже внесений перший внесок до фонду майбутнього ремонту базилики у розмірі одного мільйона доларів. На оновлення даху базилики знадобиться 150 днів, але терміни початку запланованої роботи поки невідомі.

Цілий тиждень у пошуках Божої мудрості

Цього разу близько ста дітей та біля п'ятдесяти працівників шукали мудрість та намагались пізнати, хто така мудра людина. Під керівництвом Мирослава та Людмили Машіки молодь почала інтенсивно готуватися на початку травня. У короткий період часу їм вдалося підготувати програму і забезпечити необхідний інвентар.

Незвичайною для усіх відпочиваючих та працюючих видалась середа, 28 липня. Діти разом з наставниками вирушили у похід. Старші групи здолали близько 10 кілометрів, піднімаючись на гору Рейнір. Разом з фізичними навантаженнями вони насолоджувались навколишньою красою штату Вашингтон. Молодші групи з вчителями відпочивали поблизу чудового озера "Deer Lake", недалеко від міста.

Крім біблійних уроків та розважальної програми, діти мали нагоду спробувати свої сили у різних гуртках: музика, спорт, малювання, кулінарія, гурток по майструванню

Літній дитячий табір Першої Української Баптистської Церкви м. Федерал Вей відбувся в період з 25 по 30 липня. "У пошуках Божої Мудрості", саме так звучала тема табору.

Червоною стрічкою через всю програму пролягла біблійна історія Даниїла та його друзів. Ключовим біблійним виразом став вірш із книги Приповістей Соломона 2:6 "Бо Господь дає мудрість, з Його уст знання та розум".

пакет, рукоділля, фізична підготовка під назвою "Boot camp training" та багато інших.

Особливою відмінністю цього року був невеликий театр. На основі перших розділів книги Даниїла молодь підготувала для дітей ранкові вистави, у яких вони намагались наблизити до реальності пригоди Даниїла та його друзів. Також відмінним було те, що цього року у таборі приймали участь молоді хлопці та дівчата, для яких праця у таборі стала першим досвідом.

Своїми враженнями про табір поділився його учасник Сергій Завірюха: "Це екстраординарний досвід бути залученим у чиємусь житті, бути в команді лідерів, яка включає в себе напружену працю, терпіння і бажання вийти за рамки, та думати про інших. Наші дії говорять голосніше за слова, тому потрібно було бути зразком для наслідування і прикладом для дітей".

"Тарно проведений час ніколи не буває марним. Мені сподобалось, що табір був збалансований у програмі. Діти мали активний фізичний відпочинок, а також духовне збагачення. Шкода, що у нас не було достатньо часу, щоб зробити табір ще кращим. І, звичайно, ми всі вдячні Богу за Його благословення", — прокоментував спортивний інструктор Даниїл Дожук.

• Репортаж підготувала Юля Марук

• Фото: Артур Качмарчик

Вчені виявили в людини вроджену віру в Бога

Справжню сенсацію в світових наукових і інтелектуальних колах викликало відкриття вчених з британського Брістольського університету, коли вони встановили, що сучасна людина народжується з вірою в Бога. Про їх роботу повідомляє лондонський тижневик "Санді таймс".

"Ми встановили, що хід мислення дитини включає інтуїтивну віру в надприродне", — заявив керівник досліджень професор Брюс Худ.

Протягом століть найбільші світові теологи і філософи намагалися довести або спростувати існування Всевишнього. Проте, звичайна логіка виявилася безсилою відповісти на дане питання, яке сучасною наукою було оголошене ірраціональним.

Проте, новітні дослідження наукового колективу з Брістоля показали, що без віри в Бога ні Homo Sapiens, ні сучасне суспільство не могло б з'явитися на світ.

На думку фахівців, на зорі людства ті групи людей, які вірили у Всевишнього, в справедливості і впорядкованості світопорядку, створювали міцніші соціальні зв'язки і тим самим підвищували ступінь свого виживання. Саме вони заклали основи сучасної цивілізації і дали їй імпульс до розвитку. Відповідно племена і групи людей, позбавлені поняття і віри в Бога розпадалися і зникали, не залишивши після себе слідів.

Насильство над неповнолітніми дівчатами-християнками в Пакистані стає буденним явищем

Насильство над християнськими дівчатами, на жаль, стало нормою в ісламській республіці Пакистані, вважає священник Халід Рашид Асі, генеральний вікарій католицької єпархії Файзалабад.

Статистика кримінальних злочинів щодо неповнолітніх християнок плачевна.

"Християнські сім'ї і вся громада знаходяться в страху, — говорить Халід Рашид Асі. — І випадки насильства, такі як ці, дуже поширені".

У липні, за даними Fides, троє мусульман викрали, піддали звірячим тортурам і зґвалтували 16-річну християнську дівчинку в Пенджабі. Група студентів-мусульман зґвалтувала 12-річну християнку в Равалпінді.

"Випадки насильства і жорстокого поводження з християнськими дівчатками є частиною повсякденного життя", — повідомляє один з пакистанських християн, що побоювся назвати своє ім'я. — Ті випадки, які освітлюють в новинах, — це всього лише верхівка айсберга".

Як успішно вести блоги і впливати на суспільство за допомогою ЗМІ дізналися християни в Сіетлі

Вперше в Сіетлі, в період з 18 по 20 серпня, відбулася медіа конференція за участю президента християнського мега-порталу InVictory Сергія Вельбовця і його PR директора Сергія Сергієнка.

Не дивлячись на ряд запланованих семінарів у різних містах США, Сіетл було перше місто, яке прийняло українських спікерів.

Учасників конференції гостинно вітала церква на горі "City on a Hill", пастором якої є Василь Ботсян. Ця церква також була однією з партнерів конференції.

Метою медіа конференції було мотивувати християн вийти з комфортної зони, і впливати на суспільство за допомогою Засобів Масової Інформації.

У перший день семінару Сергій Вельбовець розповів, чому християнам важливо зайняти активну позицію і приймати участь в житті суспільства, і як достукатися до державних структур суспільства популяризуючи християнські цінності. "Ми живемо в такий час, що вже неактуально просто вийти на вулицю і всім розповідати що добре, а що погано. У кожного своє "добре" і "погано". Тому ми повинні йти в самі різні сфери суспільства, і давати людям самі різні знання в контексті християнських цінностей", — підкреслив президент InVictory Сергій Вельбовець. Він також закликав не просто приводити людей до покаяння, але і вчити їх християнського життя.

Про те, як вести успішний блог і для чого потрібні прес-центри в церквах, розповів PR директор InVictory Сергій Сергієнко. Він зауважив, якщо християни займають

активну позицію і почнуть писати блоги та наповнювати інформаційний простір християнською мораллю, то в суспільстві відбудуться великі зміни. Сергій Сергієнко також відмітив про важливість створення прес-центру в церкві, і про те, як правильно організовувати та проводити прес-конференції. В ході семінару учасники пройшли практичний курс, де вони навчилися структурі створення прес-конференції.

Леся Личик, одна з учасниць конференції поділилася: "Це був великий досвід для мене взяти участь в медіа-конференції, яка наголосила на необхідності поширення Євангелії людям. Ми дізналися як ефективно використовувати ЗМІ для досягнення більшої аудиторії. Промовці зробили фантастичну роботу. Вони представили інформацію у активній формі з актуальними і практичними прикладами. Я сподіваюся, що у мене буде можливість побувати на подібних семінарах в майбутньому. Я дуже хочу, щоб наші локальні церкви почали реалізовувати величезні можливості, які нам дають ЗМІ".

Про свої враження також поділився учасник конференції Ростислав Корець: "Медіа портал InVictory на сьогоднішній

день є одним з найбільш впливових християнських сайтів, які ми знаємо. Для мене було великим благословенням, що вони завітали до нас в Сієтл. Лекції та семінари від InVictory були практичні. Якщо ми хочемо досягти наступного покоління Євангелією, ми повинні використовувати сучасні технології через ЗМІ”.

“Ми згодні з позицією InVictory в тому, що християни повинні бути активні і популяризувати християнську мораль в аморальному суспільстві, не боятися відстоювати позиції здорового глузду і християнських цінностей”, — поділився своєю думкою редактор місцевого журналу “Канон”, Олег Мартиненко.

Семінари від InVictory також пройшли в м. Сакраменто з 22 по 23 серпня, а також в м.Портленді з 24 по 27 серпня.

• Юля Марук

Якщо християни
займуть активну
позицію і почнуть
писати блоги та
наповнювати
інформаційний
простір християн-
ською мораллю,
то в суспільстві
відбудуться великі
зміни.

Сон на чужині

Мені сьогодні снилась Україна,
Волинське небо, ясне, голубе.
Я батьківщину бачив у руїні...
В сльозах, мій краю, бачив я тебе.
Садок зелений бачив біля хати,
Такий чудовий, як і був колись,
А від квіток пахучі аромати
Скрізь по саду з росою розлились.
Сьогодні я ходив по своєму полі,
Пестив колосся над битим шляхом,
Ходив один зажурено й поволі,
А запах гречки стелився кругом.
В вівсі шептала щось перепелиця,
І вітерець тихонько повіянув,
Стривожив сон дозрілої пшениці
І непомітно за горбок шугнув.
У сні я бачив рідну свою хату,
Де я родився і де безжурно ріс,
Зажурену стареньку свою матір,
В очах якої повно було сліз.
Вона похилена біля вікна стояла,
А я до неї близько підійшов...
Крізь сльози мати тихо прошептала:
“Чому від мене, сину, ти пішов?”
“Чому пішов шукати собі долі
В далекий десь й чужий для тебе світ,
Й лишив мене, мов ту билінку в полі,
На схилку моїх безнадійних літ?..”
І біля неньки впав я на коліна,
Мов блудний син, я гірко заривав...
“Прости мені... Прости своєму сину...
Я в світі, мамо, щастя не зазнав.”
Мене до себе мати пригорнула,
Так солодко зробилося мені,
І серце всю журбу свою забуло,
Ніби колись, в давноминулі дні.
Я пробудивсь... Було вже гамір чути,
І день новий дивився з –за вікна:
Збудились там чужі для мене люди, —
Скрізь чужина, холодна чужина.

Михайло Подворняк

Я все шукав

Я все шукав щасливу долю,
Доріг земних немало я пройшов,
Та не знайшов ніде я ні спокою,
Ні шастя в світі також не знайшов.

Стелилась в даль життя дорога,
Текла у вічність, мов ріка.
А я зовсім не знав про Бога,
Не знав свого Спасителя Христа.

Тепер я день в житті благословляю,
Коли почув я слово про Христа.
І з того часу я Йому співаю,
Він обнавив моє сумне життя.

Осінь

Ти в кармазин вдягнула тихий гай
І поле павутинням поснувала,
Кудись втік й відлетів веселий май,
А квіточки схилилися й зів'яли.

На твій наказ все забрано з полів,
Бо любиш ти безмежнії простори;
На твій наказ замовк пташиний спів,
А далечінь синіє, ніби море.

Трясеш в саду пожовклії грушки,
А на дорозі порох замітаєш;
Скидаєш з лип поморщені листки
І всюди їх в безладді розкидаєш.

Велиш усім не бути без чобіт;
І кажеш, щоб дощем кропило небо,
Позаганяєш кури попід пліт, —
Тобі від куряви скупатись треба.

Багата ти, весела і сумна...
На твій наказ і сонце не так гріє,
З тобою не зрівняється весна,
Не роси ти, а ранком срібло сієш.

Колись даси й мені ти свій наказ,
Щоб за тобою я пішов в покорі,
І я піду в тривожний час,
Як згасне промінь у моєму зорі.

І слова не скажу, я лиш піду, —
Забути треба буде дні юначі...
Посеребриш ти голову мою,
Затужить серце і гірко заплаче.

Усе тоді пройде і промине,
Ти забереш останні мої сили...
Візьмеш за руку й поведеш мене
І доведеш до самої могили.

А там відкриється нове життя мені,
Прийде весна, там осени не буде,
Там соняшні й щасливі будуть дні,
А старість там навіки я забуду.

Михайло Подворняк

щасливу долю

Це Він душі моїй дав спокій,
Надію в серці поселив.
Я був до Нього так далекий,
А Він за мене кров Свою пролив.

Не я, а Він знайшов мене в цім світі,
Де гинув я в гріховній марноті.
Насліддя дав в новому заповіті,
І мир, і радість, спокій у житті.

Я про Христа тепер співаю,
Йому честь, славу воздаю.
Всім про любов Його звіщаю,
Я Ним радію, вірю і живу.

Михайло Клекоць

Дорі, дівчинка, яку ніхто не любив

До подачення, —
сказала мама
спокійно. —
До зустрічі.”
Та вона не сказала,
коли відбудеться ця
зустріч.

Ми співами Рідвані пісні.

— Йди-но сюди, Дорі...

Нам було
страшенно цікаво.

Час від часу мама
приносила
Мері подарунки,
а мені — ніколи.

Хтось колись сказав, що коли
у вас не залишається нічого,
крім Бога, ви починаєте
розуміти, що самого Бога вже
достатньо. **Бог стояв поруч
зі мною**, коли я нікому не
була потрібна, Він не збирав-
ся відвернутися від мене й
тепер. Бог зцілив глибокий
біль, що жив у моєму серці.

— Діти, якщо навіть
ви забудете все, що ми
вам сьогодні говорили,
пам'ятайте — Бог вас
любить.

*Діти, ми з батьком більше
не можемо піклуватися про вас,
тому ви будете жити там, де,
без сумніву, вам буде добре*

*— Доріс, ти повинна
запам'ятати, що розмовляти
за столом заборонено.*

Ятихенько підійшла до вікна й почала вдивлятися у темряву, поглядом проводжаючи вогні автомобілів, які пропливали по дорозі. Минали години. Нарешті за вікном промайнула тінь — ішла моя мати. Коли, долаючи останні східці другого поверху, вона наблизилася до дверей нашої квартири, я через темряву кімнати кинулась їй назустріч.

У моєму серці бриніла надія, що мати, побачивши мене, зрадіє. Та вона, як завжди, обминула мене, і, навіть не глянувши в мій бік, обняла мою сестру Мері. “Як твої справи, доню?” — запитала вона. Я стояла осторонь. Руки, які я простягла, щоб обійняти її, опустилися в кишені мого старенького вицвілого халатика. Я все ще сподівалася, що мати зверне увагу й на мене, та вона відштовхнула мене, проходячи мимо. “Чого тобі?” — крикнула роздратовано.

— Обійми мене, — завмираючи, сором'язливо попросила я.

— Забирайся геть! — відрізала вона.

Мені було лише шість, однак картини мого життя у тій квартирі назавжди закарбувалися у пам'яті. Я не пригадую нічого яскравого. Похмурі темно-коричневі стіни. Старе крісло, канапа та маленький килим — ось усе, що прикрашало вітальню. Друга кімната була порожня, за винятком ліжка, збитого з грубої фанери, на якому я спала разом із Мері.

Щоранку мама йшла ще вдосвіта і поверталася опівночі. Моя пам'ять до цих пір зберігає її образ — гарне продовгувате обличчя в обрамленні блискучого чорного волосся. Її карі очі ставали кам'яними, коли вона кричала: “Дорі, дивись мені, гарно доглядай сестру.”

Мері була лише на рік молодша за мене, але мати постійно нагадувала мені, що якщо з Мері щось трапиться, винною буду я. Відповідальність за все лежала на мені.

Ми з Мері щодня сиділи насамоті у похмурій квартирі й обоє з нетерпінням чекали вихідних, коли мама матиме час приготувати нам щось поїсти. У такі дні ми спали допізна, а потім утрюх снідали у цілковитій тиші. Однак навіть у вихідні наше меню найчастіше складалося з єдиної страви: хліб із горіховим маслом або варенням.

У наших животах завжди бурчало від голоду. Одного разу я насмілилася зайти до магазину, сподіваючись, що його власник дасть мені щось поїсти. А коли він відмовив, я пообіцяла, що мама розрахується з ним завтра. Та й це не допомогло. У той день я усвідомила, що лише багатим належить привілей бути ситими, і нехотя попленталася додому, голодна й з порожніми руками.

Час від часу мама приносила Мері подарунки, а мені — ніколи. Одяг, який ми носили, здебільшого діставався нам від сусідів, що жили навпроти, тому він завжди був занадто великий чи замалий для нас. Наші штани були протерті на колінах, а черевики безжалісно муляли ноги. Новіші речі завжди отримувала Марія.

Може, я зумію заслужити мамину любов, — думала я. Але щоразу, коли я намагалася обійняти її, вона просто відштовхувала мене. Коли залізала їй на коліна, вона скидала мене, як скидають із колін кімнатного собаку. “Відчепися”, — роздратовано бурчала вона. А потім додала: “Не називай мене матір'ю. Зви мене Лаурою.”

У шість років я усвідомила, що була небажаною дитиною. “Тягар, прикрість” — я не розуміла значення цих слів, проте добре відчувала їхню вагу на своїх плечах. Я бридка, і це мій талант. Та чи можу я щось змінити.

Мій батько відвідав нас не більше, ніж тричі. І хоч я мало пам'ятаю його візити, та все ж добре пригадую, як він постійно повторював, якою гарненькою була Мері. Він теж любив її більше, ніж мене.

Один лише тоненький промінчик світла пробивається крізь темряву моїх спогадів. Це — маленька бакалійна крамничка на розі вулиці. Я заходила туди так часто, як лише могла наважитися. “Привіт, Кларо Боу, — вітає мене власник магазину, називаючи за прізвиськом. — Хочеш содової?”

Я завжди збиралася відмовитися, бо не мала грошей, та він ласкаво мружив очі й підсаджував мене на високий стілець за стойкою. Тоді я куштувала полуничну содову. Усе моє єство ніби промовляло: “Будь ласка, подивися в душу, що під цим обдертим одягом, і ти побачиш, яка я налякана і як мені боляче!” І хоч він не міг заглянути мені в душу, все ж був першим у моєму житті, хто виявляв до мене людську любов і піклування.

Та ці подорожі до бакалії швидко припинилися. Моя мати прийняла рішення, яке повністю змінило моє життя. Наші дні у самотній темній квартирі скінчилися.

“Діти, ми з батьком більше не можемо піклуватися про вас, тому ви будете жити там, де, без сумніву, вам буде добре”, — сказала мати, коли разом із своєю подругою садила нас у таксі. Ми трохи їхали, потім ішли пішки. Я несла паперову сумку з нашим нечисленним ганчір'ям, яке важко було назвати одягом. Іграшок у нас не було.

Коли ми наблизились, я побачила великий будинок із блискучим золотим дахом. “Це напевно школа”, — подумала я.

“До побачення, — сказала мама спокійно. — До зустрічі.” Та вона не сказала, коли відбудеться ця зустріч.

Ми приїхали в школу перед самим обідом, тому нас відразу ж повели до їдальні, де за довгим столом уже сиділи приблизно шістдесят п'ять дітей.

— Доріс, — сказала вихователька, — ти повинна запам'ятати, що розмовляти за столом заборонено. А якщо тобі щось потрібно, — підними руку.

На наш перший обід давали варений буряк.

— Я не люблю буряка, — сказала я виховательці.

— Нічого, полюбиш, — почула я у відповідь. — Я не дозволю тобі встати з-за столу, ах поки ти все не з'їси.

Та я вирішила, що не проковтну ні ложки цієї бридкої страви. Я продовжувала сидіти, не рухаючись.

— Доріс, їж свій буряк, — наказала вихователька.

Я не відповіла, але й не їла. Нарешті всім дітям дозволили встати з-за столу, а мене залишили сидіти. В обід вихователька забрала у мене стілець.

Незабаром діти повернулись до їдальні ввечері. Мені нічого не дали, бо я ще не з'їла буряка. Я просиділа до дев'ятої години, а потім у мене знову забрали стілець. Я стояла, та все ж не їла. Я думала, що перемогла, аж ось у їдальні з'явилася вихователька з довгою, тонкою різкою і відшмагала мене так, що я ніколи не зможу цього забути.

Після покарання мене повели нагору і показали роздягальню. Кожна дитина мала власну шафу з гачком для одягу і полицею для рушників. Взуття стояло униз. Вихователька вказала на моє ліжко, одне з двадцяти, вишикуваних уздовж кімнати. Школа здавалась мені якоюсь дивною.

Тієї першої ночі я зробила щось таке, що потім продовжувала робити щодня протягом семи років: я плакала, аж поки, знесилившись, не засинала.

Лише через кілька днів я почала запитувати інших дітей:

— Як називається це місце?

— Це притулок, — відповідали вони. — Притулок.

А товста чорнява дівчинка похмуро додала:

— Це місце, куди віддають тих, хто нікому не потрібен.

Розпорядок дня був одноманітний. Ранковий дзвінок піднімав нас із ліжок: ми вмивалися та шикувалися до сніданку. Щодня нам давали кашу — липку, з грудками, переварену крупу. Використавши всю свою винахідливість, я розробила план як уникнути ковтання цієї слизької маси. Спочатку я набивала нею рот, що робило мої і без того повні щоки ще повнішими. А потім піднімала руку і просила дозволу вийти в туалет, де й випльовувала все в раковину. Цей ритуал став щоденною ранковою традицією.

Під час однієї з таких "подорожей" я відчула на своїй ший руку виховательки.

— Йди-но сюди, Доріс, — наказала вона, примушуючи кожную голову у їдальні повернутися в мій бік. Вона відправила мене до туалету, де наказала випльнути все з рота. Тоді вона взяла шматок мила й намила мені язика. Наступного дня каша здавалась мені дещо смачнішою. З тих пір я почала з'їдати все, що давали.

Коли настало Різдво, я особливо сподівалася, що мати здивує нас відвідинами. Різдвяні свята у притулку можуть здаватися нудними для сторонніх, та для мене вони були особливими. Ніколи раніше у своєму житті я не святкувала Різдва. Щороку ми отримували однакові подарунки: пару темно-коричневих гольфів, апельсин чи яблуко й цукерку на паличці. Велику ялинку, прикрашену вогнями та паперовими іграшками, встановлювали у кутку веранди. Ми співали Різдвяні пісні.

Потім розпочиналася різдвяна вистава. Історія, яку ми показували, була такою ж посередньою, як і подарунки: Санта Клаус приємно дивував одягнену в лахміття дівчинку, завжди приносячи їй на Різдво те, про що вона мріяла. І кожен з нас розмірковував, чому старий Санта Клаус не робив цього й для нас. Ніхто з дітей у притулку не мав ніякої уяви про те, яка історія стала причиною святкування

Незадовго до
мого тринадцятого
дня народження
наш притулок від-
відала група студентів
із Каліфорнійського
університету. Вони запро-
сили нас сісти на підлозі
і послухати біблійні історії.
Нам було страшенно цікаво.

Я тихенько сиділа у задньому
ряду, не знаючи, чого чекати.
Вони навчили нас кількох вірши-
ків і розповіли Біблійну історію.

Одна дівчина сказала: — Ісус
Христос помер за вас на хресті, і
Бог любить вас.

Різдва. Санта Клаус, ялинка, що сяяла вогниками, і різдвяна вистава були всім, що асоціювалось у нас із Різдом. Бог був для нас лише словом — словом, яке злітало з уст вихователів лише тоді, коли вони сердилися.

Незадовго до мого тринадцятого дня народження наш притулок відвідала група студентів із Каліфорнійського університету. Вони запросили нас сісти на підлозі і послухати біблійні історії. Нам було страшенно цікаво.

Я тихенько сиділа у задньому ряду, не знаючи, чого чекати. Вони навчили нас кількох віршиків і розповіли Біблійну історію. Одна дівчина сказала:

— Ісус Христос помер за вас на хресті, і Бог любить вас.

Це неправда! Це брехня! Ніхто не любить мене! Мені здавалося, ніби я закричала на всю кімнату. Можливо, Бог і любив когось, десь, але, очевидно, Йому немає до мене діла.

Студентка закінчила розповідь:

— Якщо ви хочете прийняти Божу любов, будь-ласка, підійдіть до нас.

Ніхто не поворухнувся. Попереду — не пройти. Вся підлога зайнята дітьми. В якусь мить я подумала, що можу обережно пробратися до студентів, переступаючи через дітей, але не наважилася, бо знала, що переді мною було багато дітей, яких я раніше безжально кривдила. І якби я попрямувала до студентів, то хтось обов'язково розповів би їм про мене.

Скоро група склала свої матеріали і збиралася йти. Коли вони попрямували до виходу, одна студентка повернулася й промовила:

— Діти, якщо навіть ви забудете все, що ми вам сьогодні говорили, пам'ятайте — БОГ ВАС ЛЮБИТЬ.

Вона сказала це так щиро, що її слова приголомшили мене. І я схопилася за ту любов. Моє серце відчувало, що вона говорила правду. У мене не вистачало слів, щоб пояснити це, але я твердо знала, що Він любить мене.

• Доріс Ван Стоун
та Ервін В. Люцер

Продовження
в наступному номері

БОГ
ВАС
ЛЮБИТЬ

Західне українське євангельсько-баптистське об'єднання в США

Церква Євангельських Християн-Баптистів міста Еверет

Адреса: 11401 Airport RD,
Everett, WA, 98204
Пастор: Олександр Ковальчук
(425) 319-7228, (425) 423-0467

Перша Українська Баптистська церква міста Сіетл

Адреса: 37603, 28-th Ave S.,
Federal Way, WA, 98003
Пастор: Ігор Завірюха
(253) 347-6600

Українська церква Євангельських Християн- Баптистів міста Ванкувер

Адреса: 3611 NE 132 Ave.
Vancouver WA 98682
Пастор: Павло Ковалик
(503) 407-0413

Українська церква Євангельських Християн-Баптистів міста Сакраменто

Адреса: 5540, Date Ave.,
Sacramento, CA, 95842
Пастор: Володимир Вільниць
(916) 348-1639

Євангельсько-Баптистська Українська Церква "Джерело Життя"

Адреса: 5948 Pecan Ave.
Orangevale
CA 95662

Пастор: Сергій Почапський
(916) 390-4786

**Перша Українська
Євангельсько-Баптистська
церква міста Сан-Матео**
Адреса: 1501, S El Camino REAL,
San Mateo, CA, 94402
Відповідальний:
Володимир Ковальчук
(510) 247-9604

Перша Українська Баптистська церква міста Санта-Барбара

Адреса: 3721, Modoc rd., Santa
Barbara, CA, 93105
Пастор: Михайло Сміюн
(805) 685-2921

Перша Українська Євангельсько-Баптистська церква

міста Лос-Анджелес
Адреса: 2030, Glendale Blvd., Los
Angeles, CA, 90039
Пастор: Ілля Чепелюк
(949) 653-9196

Українська Євангельсько- Баптистська церква міста Гемет

Адреса: 26089, Girard St.,
Hemet, CA, 92544
Пастор: Ковальчук Антон

Перша Українська Баптистська церква міста Сакраменто

Адреса: 1038 Meldy Ln.
Roseville, CA 95678
Пастор: Юрій Голас
(916) 334-1466

Церква Євангельських Християн-Баптистів м.Кент

Адреса: 1600 S, Central Ave
Kent, WA 98032
Пастор: Леонід Літушко
(253) 941-4292

